

PENTAGRAM

T H E M A N U M M E R :

Z I J N W I J V R I J ?

Iedere mens is afhankelijk van de
stralingen en elektromagnetische krachten
die onze persoonlijkheid, onze samenleving,
onze wereld en zelfs de gehele
kosmos vormen.



INHOUD

- 2 INLEIDING
- 3 WELKE KANT OP?
- 6 DE WERELD WAARIN WIJ LEVEN –
DE MICROKOSMOS WAARIN WIJ
LEVEN
- 12 VRAGEN
- 16 GNOSIS IS DE EENVOUD ZELVE
- 26 DE SMART OF DE VREUGDE VAN
ERVARINGSVOLHEID
- 32 ROEPING EN MAGIE DER KUNST
- 38 ZIJN WIJ VRIJ?

26^{STE} JAARGANG NR. 5

SEPTEMBER/OKTOBER 2004

INLEIDING

In mei 2004 vond er in Foyer Catharose de Petri te Caux (Zwitserland) een meerdaagse conferentie plaats voor de internationale groep jonge leerlingen van het Lectorium Rosicrucianum. Meer dan 400 jongeren uit alle delen van Europa (17 nationaliteiten) ontmoetten elkaar in het hooggelegen conferentieoord aan het Meer van Genève. Zij vormen een hechte en geconcentreerde groep, die zich erop bezint het eigen leven vorm te geven, zodanig dat het licht en de kracht van universeel leven daarin doorwerken.

Is dat mogelijk? Zo ja, wat voor consequenties mag men dan verwachten? Kan een mens zich tegelijkertijd richten op een pad van bevrijding en zich in de maat-

schappij ontwikkelen? En vooral: hoe moet een jonge mens al die veranderingen plaatsen, die hij of zij ondergaat, aan de ene kant door de fase van het leven waarin hij of zij verkeert, en aan de andere kant door het beginnende leerlingchap van een gnostieke Geestesschool?

De redactie is verheugd dat de Internationale Spirituele Leiding, die deze conferentie leidde, aan Pentagram de vier toespraken ter beschikking heeft gesteld die zij heeft gehouden, zodat een veel grotere groep daarvan kennis kan nemen. Ook enkele van de vragen en antwoorden die in de verschillende kringgesprekken naar voren kwamen, zijn in deze uitgave opgenomen, voor zover deze universele geldigheid hebben. Zij kunnen iedereen aanspreken die zich zoekend een weg baant naar het hogere leven van een nieuwe zielenstaat.



Foyer Catharose de Petri te Caux, Zwitserland. Foto © Pentagram

WELKE KANT OP?

“Met al je enthousiasme,” zegt de jongen, leunend tegen de rotswand, tegen zijn vriend, “lopen wij toch maar als rustverstoorders door deze stille natuur.” – Zijn wat oudere vriend blijft staan, kijkt met enige aarzeling in de diepte aan zijn voeten en richt dan zijn blik op de steenmassa’s die tot aan de horizon omhoog reiken. “Grandios, prachtig. Die bergen. Zinnebeelden van de eeuwigheid!”

De jongen antwoordt terwijl hij zijn rugzak op de grond zet: “Ik voor mij geloof eerder dat zij het lijden van deze aarde voorstellen.”

“O, nee. De woonsteden van de goden. Alles wat leeft streeft omhoog. Zij zijn de hoop, de belofte!”

“Vormen zij niet eerder een enorme hindernis bij dit omhoog streven?”

“Ja, dat wel, de materie kleeft zwaar aan de ziel. Maar”, zijn vriend wijst naar de top, “kijk daar. Daar eindigt de materie. Daar is de vrijheid van de ziel. Is zij ons niet door alle religies beloofd? Is die niet de hoogste, en wellicht de enige hoop? Het enig echte doel?”

De jongen wrijft over zijn voorhoofd. “Voor mij ligt die zaak nog niet zo eenvoudig,” zegt hij langzaam. “Vrije ziel. Wat kan dat zijn? Lijkt op een uitdrukking uit het filosofisch woordenboek. Ik ken alleen de bedroefde ziel, verward in een klun van subjectieve karaktertrekken, persoonlijke voorliefdes, angsten, zorgen en

nog veel meer. Verder kennen wij de dwang van instinctieve reacties, het collectief onbewuste. Vergeet ook niet de reacties van veel van die zogenaamde vrije zielen op zonnevlekken en de maanstanden, die vaker tot krankzinnigheid hebben geleid.”

“Dat is allemaal juist. De ziel is ook gebonden; nog wel! Maar zij kan zich van alles ontledigen. Haar bewustzijn kan zich opheffen en eindeloze verten verkennen om met adelaarsblik het al te doorvorsen en op te gaan in inzicht. Dan wordt zij bevrijd.”

De jongen knikt en zegt: “Ook dat lijkt mij juist, maar tegelijkertijd onbereikbaar. Kan het bewustzijn zich buiten ruimte en tijd uitstrekken? Kunnen wij iets bedenken dat noch goed noch kwaad is? Of beide tegelijk? Kunnen wij vrij van bindingen en verstrikkingen door het leven gaan?”

“Maar daarin,” zegt de oudste vriend stellig, “ligt juist de vrijheid van de ziel. Zij moet en zal oordelen. Zij moet, ja, zij zal het goede, het goddelijke zoeken en bevorderen, versterken en volledig erin opgaan.”

“Hoe is dat mogelijk voor een bewustzijn dat geheel gevangen is in tegenstellingen? Dat uit een wereld komt, waarin vormen ontstaan en vergaan en waarin niets eeuwig is?”

“Jij ziet alleen de buitenkant. De eeuwigheid bevindt zich in de mens. Alleen wij mensen zijn in staat het ogenblik duur, betekenis, geschiedenis te geven. Wij hebben een geheugen. We kijken ver

in de geschiedenis terug en plannen in de toekomst. Wij creëren kunstwerken die de tand des tijds trotseren. Wij openbaren de geest in de materie. En deze bergen zijn het stoffelijke symbool van de duurzaamheid van de goddelijke geest in de mens.”

Beiden zwijgen en gaan op in de aanblik van de door licht overstromde wereld van bergen.

Dan begint de jongen weer: “Het bewustzijn bezit zo’n magnetisch bindend vermogen, dat is waar. Het kan gebeurtenissen vasthouden, een einde aan de vergankelijkheid maken. Waarschijnlijk kan de ziel zichzelf zover ontwikkelen, dat zij de dood overleeft...”

“...en zich verheft boven de ruimte en tijd en het inzicht niet meer door de stof wordt gehinderd.”

Weer valt er een stilte. De zon bereikt zijn hoogste punt en verandert de bossen, weilanden en huizen beneden in een wanordelijk patroon van licht en schaduw.

“De mensheid droomt dat het bewustzijn zich ver boven de toppen van het aardse leven verheffen moet. Dat het kan binnendringen in de werkplaats van de natuur. Dat het bewustzijn de wetten van leven en dood kan bestuderen en uiteindelijk het gebied van de oorzaak binnen kan gaan en het handelen van de mensen tot aan zijn oorsprong kan volgen...”

“Een vrij bewustzijn zou kunnen ingrijpen, het zou andere uitwerkingen doen ontstaan. Hen steunen die steun verdienen en deze accepteren.”

“Als, als die bergen er niet zouden zijn.”

“Ik begrijp je niet...”

“Ook als je op de top staat, blijft het uitzicht begrensd. Wat verhindert ons de waarheid te zien? Het is de vertroebeling van onze gedachten door persoonlijke voorkeuren. En ik neem aan dat daaronder nog iets schuilt. De draak in de grot die zijn schat bewaakt!”

“Ach man, dat zijn beelden uit voorbije perioden. De mensheid heeft zich ontwikkeld. Wij hebben een bewustzijn ontwikkeld dat zichzelf herkent. Ik kan mijn egoïsme overwinnen als ik het goede wil, dat wil zeggen: voor de medemens het goede wens.” – De jongen richt zich op en gebaart energiek naar zijn vriend. Maar dan gaat hij weer zitten.

Tenslotte zegt hij aarzelend: “Ik kan je gedachtegang wel volgen en heb er zelf ook vaak over nagedacht, maar hij bevalt mij niet. Ergens schrik ik terug voor de gedachte dat ik eeuwig moet voortbestaan. Ook al ben ik dan om zo te zeggen veredeld tot diamant. En al zou mijn ik nog maar een minuscule punt vormen, het zou toch een afwijking veroorzaken in de vrije stroming van de natuur en daardoor in het universele evenwicht. Blijft er niet altijd iets in ons dat wil hebben, wil houden? Dat wil vasthouden? Materieel, zeker, maar ook kennis, weten, methoden, technieken, alles wat de mens in de laatste eeuwen deed opklimmen naar zelfvergoddelijking? De mens kan wellicht ongelofelijke macht verkrijgen, wellicht kan hij zelfs eeuwig worden. Maar dan zal hij als een eenzame top boven het leven aan de voet van de berg uitsteken. Een gedenksteen voor de zelfhandhaving, een machtige, maar tegelijk intens treurige triomf van de ik-kracht.”

“Nee, zo zie ik het niet. Dit ik zou in de wereld uitgestort zijn. Het zou alles in zijn bewustzijn opnemen. Het zou zijn gedachten uitzenden, alles doordringend, verlichtend. Eeuwige wetten waarmend.”

“Ja, je bent wel van jezelf overtuigd,” antwoordt de jongen glimlachend. “Je bent een hemelbestormer. Ik, ik behoor daar niet toe, ik ben anders. Ik heb altijd het gevoel dat zich iets in mij verbergt. Ik hoop op een soort wonder, een bliksemschicht die inslaat en in genade-



loze helderheid het duistere in mij openbaart, dat zich steeds weer aan mijn visie onttrekt.”

De jongen schudt zijn hoofd als hij zijn vriend aankijkt. “Het is absurd, maar ik ervaar al langer die vreemde drang om mijzelf te verliezen. Is het niet onlogisch? Dit hele huis af te breken en er iets heel nieuws neer te zetten. Iets dat helder, zuiver en subtiel is. Hoe zal ik het zeggen? Iets onbegrijpelijk dat geen kunstenaar ooit heeft gemaakt, dat geen woord ooit kon beschrijven. Iets als de intense stilte van deze bergen. Als de uitstraling van de besneeuwde toppen waar jij steeds naar kijkt. Maar zelfs dat is het nog niet helemaal. Het is meer... iets dat niet van deze wereld is.”

De jongen is opgestaan en gebaart naar de steenmassa's om hen heen.

“Archimedes moet eens gezegd hebben: “Geef mij een hefboom en een plaats

om te staan en ik zal de aarde bewegen...” Ook is er ooit gezegd: “Het geloof kan bergen verzetten.” Misschien kan het zelfs bergen oplossen. Is het niet grandioos? Waar is die plaats? Buiten deze wereld? En waar is dit geloof?”

Zo gaan zij uit elkaar. De oudste van hen beiden doet zijn rugzak om en klimt naar de top, de volheid van de verbondenheid met het universum tegemoet. De jongere gaat zitten en kijkt uit over het schaduwwrijke dal. Er zijn anderen, misschien, denkt hij, die ook nadenken over bergen, eeuwigheid en geloof. Die zichzelf willen verliezen. Met hen samen... wie weet? Is het niet alleen daar, dat dat punt ‘om de aarde te bewegen’ te vinden is? In de mensen die gaat hij opzoeken?

Langzaam ebben de stemmen van de natuur weg en voor een moment omgeeft de stilte hem geheel en al.

Landschap met regenboog.
Caspar David Friedrich, 1810.
Foto
© Pentagram

DE WERELD WAARIN WIJ LEVEN — DE MICROKOSMOS WAARIN WIJ LEVEN

Wat voor wereld is dit, waarin we dagelijks rondlopen en ons verwonderen? Ons verwonderen over de scherpe tegenstellingen van leven en dood, gezondheid en ziekte, rijkdom en armoede, goed en kwaad. Een wereld, waarin we onze weg moeten vinden, hoe dan ook. Jeugdige enthousiasme sprankelt van jullie af. Maar af en toe trekken sommigen van jullie zich terug om na te denken over de zin van al deze schijnbare onzin. Waarom maken de mensen zich zo druk over van alles en nog wat? Wat is de zin van al dat nerveuze beweeg, van die hele carroussel?

Je vindt geen harmonie en vrede met en in jezelf als je het conflict van de nimmer eindigende tegenstellingen in jezelf niet oplost. Vandaag ben je in een juichstemming, morgen kun je 'down' zijn. Dat hoeft geen 'Sturm und Drang', en ook geen verlate puberteit te zijn. Het ene moment lééf je intens, het andere voel je je een vreemdeling op aarde.

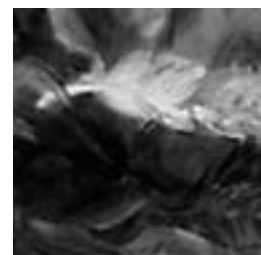
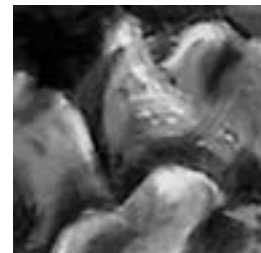
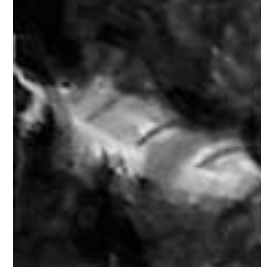
Als je dat gevoel een 'vreemdeling' te zijn niet hebt, zou het leerlingchap geen betekenis hebben. Dan heeft de Geesteschool je niets te zeggen. Waarom? Omdat de Geesteschool aanknoopt bij dat gevoel van onvervuldheid. En op de vragen die opkomen een duidelijk ant-

woord geeft en inzicht geeft in het doel van je bestaan. Er zijn hier oudere jeugdleden die nog voor de keus staan: leerling worden of niet. Fijn dat zij óók hier met ons in deze conferentie zijn. Het kan een ervaring zijn, die beslissend is voor hun verdere leven. Beslissend voor de koers die hun leven neemt.

De groep van jonge leerlingen bestaat uit mensen die jong zijn en leerling. Jong zijn is een gegeven, leerling zijn is een keuze die je gemaakt hebt. Jonge leerlingen hebben alle een bewuste keuze gemaakt. Als je in deze keuze volhardt, zul je er niet in teleurgesteld worden.

Een bewuste keus maken is nodig om je leven richting te geven. Je hebt dan uit al die mogelijkheden in het leven, al die wegen die voor je open staan, één weg gekozen die je als *de Weg* zult ervaren. Iedereen zoekt naar een weg uit de doolhof van leed en smart, uit het labyrint van de uitzichtloosheid die velen bij de keel grijpt.





Waarom anders zitten de psychiatrische inrichtingen zo vol? Waarom plegen bijvoorbeeld zoveel jongeren zelfmoord? Waar vroeger de tijd traag leek te verstrijken (oude foto's geven immers de indruk dat de handkarren en de personen stilstaan), kennen wij nu vaak de sensatie dat alles vluchtig is als kwikzilver. Vroeger wist men zeker dat materie uit kleine deeltjes bestond. Nu blijken het golven te zijn, een dans. Maar er is niets dat die dans danst. Het zijn slechts 'waarschijnlijkheidsgolven'. De onzekerheidstheorie van Heisenberg

Zouden microkosmoi ook zo iets zijn? Zijn daarin kwantumsprongen in een andere dimensie mogelijk? Of in een ànder heelal, een ànder bewustzijn? Wat is bewustzijn, wat zijn deeltjes, energieën, elektromagnetische golven? Wat is herinnering, het collectieve onbewuste? Is er een bovenbewustzijn?

WAT IS EEN MENS?

Wie ben jij? Wie ben ik? Vroeger leek alles statisch – men had de tijd. Nu is alles dynamisch – nu heeft niemand tijd.

Jongeren
discussiëren te
Osnabruck,
Duitsland. Foto
© Pentagram

Vroeger had je houvast aan de moraal en normen, godsdienst en materialistische wetenschap. Dingen waren voorspelbaar, men zag het heelal als een machine, een gigantisch uurwerk dat, als God dit eenmaal in werking had gezet, gewoon afliep. Kende je de begintoestand en de bewegingswetten van Newton, dan wist je hoe het verder zou verlopen – dacht men. Dat heet determinisme. Later ontdekte men dat onzekerheden als toeval, waarschijnlijkheid, de werkelijkheid veel meer bepaalden dan de wetenschap lief was. Einstein, in zijn denken een baanbrekend genie, kon dit niet aanvaarden. “*God dobbelt niet*”, zei hij.

Reïncarnatie, een ander groots en heel oud concept, zo logisch – maar de kerken en de wetenschap ontkennen het nog steeds. Astrologie, die oude wetenschap, eeuwenlang bestudeerd – de kerken vinden het bijgeloof en de moderne wetenschap bestempelt haar tot onzin. God, of een verheven intelligentie – daarvan zei een filosoof: ‘*die hypothese heb ik niet nodig*’. Godsdienst bepaalde vroeger het doen en laten van de mensen. Nu de kerk geen antwoord blijkt te hebben zoekt men antwoord in allerlei andere spirituele bewegingen. Spiritualiteit is nu het modewoord. De maatschappij gonst van ‘spiritualiteit’ – wat dat dan ook is. Dat kan iedereen accepteren omdat het een vaag idee is. New Age vindt veel aanhang, omdat het beantwoordt aan een onbewuste drang die de mensheid losrukt uit oude ideeën, ideologieën en voorstellingen.

TIJD OM OP TE STAPPEN

Het is de *wekroep van Aquarius*, die de mens voorstuwt op nieuwe wegen. Aquarius draagt als het ware de roep over tot de mensheid die zolang vertoefd heeft in de materie: “*Tijd om op te stappen, de materie*

achter je te laten en tot het nieuwe leven door te dringen. Nu gaat het niet meer om de materie: een mysterie roept u.”

Maar helaas, die drang, die roep wordt op alle mogelijke wijzen misverstaan. Wat maakt de mensheid er een potje van. Het is als de put in de droom van Christiaan Rozenkruis, waarvan het deksel iets wordt opgetild. Kijk eens hoe alles in het duister wriemelt en alle kanten op stuift – wat een verwarring. En ook Christiaan Rozenkruis klautert over de ruggen van de anderen om zich omhoog te werken en aan het gewoel te ontsijgen.

Dat wil wél zeggen dat het begin van het leerlingchap helemaal niet zo verheven is, maar eerder een toestand van verwarring teweegbrengt. Een lichtstraal dringt door in de microkosmos en de mens wordt ontdekt en ontdekt zichzelf! Wat kruipt daar allemaal rond in de verborgen schuilhoeken van het eigen zelf? Het is een vorm van ontwaken die helemaal niet zo prettig is. Men moet grote moed hebben om dat onder ogen te zien en rustig door te gaan.

Ook de mensheid begint tekenen van ontwaken te vertonen. De slaap *in* de materie wordt lichter. Vele mensen beginnen zich te roeren in hun slaap nu de dag aanbreekt. We spreken over het ontwaken uit de droom van de illusie, de waan van de materie, de waan van godsdienst, wetenschap en techniek, die de mens zich zo lang heeft gedroomd. Dit gedeeltelijk ontwaken wordt veroorzaakt door de elektromagnetische werking van de nieuwe tijd, het tijdperk van Aquarius, de Waterdrager, die zijn kruik met levend water uitgiet over de mensheid.

Het wordt algemeen als een ‘New Age’ gevoeld. De gelijknamige beweging tracht daarop te reageren. Maar vervolgens gaat het om de kennis, de Gnosis die nodig is om het pad tot bevrijding ook werkelijk te kunnen gáán. Anders blijft Aquarius dif-

fuus en onbegrepen.

ZELF DENKEN

Vroeger waren de mensen 'godsdienstig', nu zijn ze 'spiritueel' – wat dat ook zijn mag. Vroeger waren er welomlijnde godsbegrippen en dogma's: zo is het en niet anders; anders kun je naar de gevangenis gaan of sterven op de brandstapel. Je hoeft niet zelf na te denken, daar is de geestelijkheid voor – die weet het! Dat wordt niet meer geaccepteerd. De mens is mondig geworden en gebruikt zelf zijn denkvermogen. Hij bepaalt zelf wel wat hem aanstaat op zijn spirituele zoektocht. Dat is enerzijds gunstig, omdat het aantoonde dat de mens bezig is zich vrij te worstelen van kerkelijke autoriteiten en tot zelfbewustzijn gekomen is. Die vrijheid is absoluut nodig om het transfiguristische pad te kunnen gaan. Anderzijds is aan dat zelfbewustzijn nog geen duidelijke richting gegeven. Het is als een groep trekvogels die, voor zij de grote trek ondernemen, in kringen rondvliegen om zich te oriënteren en hun koers te bepalen. Zo lijkt de algemene 'New Age'- oriëntatie nogal richtingloos. Iedereen doet maar wat en overall is het weer anders. Is dat niet heerlijk? Zo zonder regels en vrijblijvend? Er worden helemaal geen eisen gesteld.

In de Geestesschool van het Gouden Rozenkruis is dat anders – daar worden wél bepaalde eisen gesteld. Dat vloeit voort uit een welbepaalde kennis: de kennis van het Pad, van de risico's op het Pad, de oorzaken van het mislukken van zoveel pogingen van geestesscholen in het verleden. Eén van de voornaamste oorzaken is: vrijblijvendheid, geen verplichtingen. Geen verplichtingen jegens elkaar en de groep aangaan, geen afspraken maken. Daardoor zijn heel wat goedbedoelde pogingen om het Pad te gaan

Een verstandelijk denken dat geheel op de materie is afgestemd, dat de materie zoekt, hoeft aan de arbeid van zielenbouw zeker niet te beginnen: het zal niet het minste resultaat bereiken. Het verlangen van de mens moet ten volle naar zielengroei uitgaan, moet daaraan toe zijn; en dat hangt weer af van de bloedstoestand van de mens, van de zogenoemde bloedziel.

Het gaat er kort gezegd om of een mens er krachtens zijn karmische verleden aan toe is zich te wijden aan het zoeken, het nastreven van het bezit van de levende zielenstaat. Is die drang vanuit het karmische verleden aanwezig, dan is – zoals je kunt begrijpen – zowel het hart als het hoofd in een toestand van openheid gekomen. Dan zijn 'hart en hoofd elkaar toegenegen', op elkaar afgestemd. In de materie is het gewoonlijk zo, dat er gespletenheid is tussen de verschillende aanzichten en werkingen van het hart en het hoofd.

Als hart en hoofd een zeker evenwicht laten zien, een gerichtheid op de dingen van de ziel, dan staat achter beide het verlangen tot het heerlijke 'verder'! Het verlangen naar het volkomen worden. De mens van deze wereld is nog geen volkomen mens. Wij menen, en dat is een mystificatie, dat wij reeds Mensen zijn. Maar wij zijn slechts mensen in wording. En er is slechts sprake van voortgaande wording wanneer wij inderdaad gericht zijn op het bouwen van de ziel.²

stukgelopen.

Er moet een zuivere leer zijn. Er moet een levenshouding zijn die daarop afgestemd is en die logisch daaruit voortvloeit. Er moeten duidelijke afspraken worden gemaakt over wat het doel dient en wat van het doel afhoudt. Een schip kan niet varen als de bemanning zich niet aan de regels houdt. De grootmeesters van het moderne Rozenkruis hebben dit gevaar altijd onderkend en gewezen op de gevolgen van een te grote vrijblijvendheid, van 'vrijheid-blijheid', doen waar je zin in hebt.

EEN GROEP IS ONMISBAAR EN MAAKT
STERK

In alle inwijdingsscholen zijn altijd gerichte eisen gesteld. Daaraan dienden de kandidaten te voldoen, wilde er sprake kunnen zijn van spiritueel ontwaken. Ook een inwijdingsschool als de School van het Gouden Rozenkruis is afhankelijk van de strikte richtlijnen die haar gegeven zijn om bevrijdend te kunnen werken voor de aan haar toevertrouwde leerlingen. Om nog maar niet te spreken van het uitvoeren van een *wereldomvattend* reddingswerk.

De eisen van het voorbereidend leerlingenschap, het proefleerlingenschap en het belijdend leerlingenschap zijn niet uitgevonden om de leerlingen te knechten en hun hun vrijheid te ontnemen. Zij zijn er om een minimale basis te bieden, waarop zij zelf en de Geesteschool kunnen hopen dat hun inspanning met succes bekroond kan worden. Anders is de kans op bevrijding nihil.

Laten wij niet vergeten dat ons levensveld de natuurlijke tegenstander is van elke leerling die probeert het pad ten leven te gaan. Niet omdat deze zo slecht is, maar omdat het niet anders kan! Maak je een gat in het water, dan vult het zich onmiddellijk op. Zo is het ook met het veld van de dialectiek. Elke aan zijn aard tegenstrijdige invloed zal zo snel mogelijk worden geneutraliseerd. Er is dus heel wat voor nodig om een vacuüm, een magnetisch veld, te scheppen en te onderhouden, dat zuiver genoeg is om allen die zich erin bevinden, bescherming te bieden bij hun worsteling met karmische krachten. Daarom hebben wij de groep zo hard nodig. Daarom hebben wij ons aangesloten bij de groep die de Geesteschool vormt. Om kennis te ontvangen die als waarheid en licht in de eigen microkosmos wordt getransformeerd.

IMITATIE: DE METHODE VAN DE WERELD

Eerder werd gesteld dat ons levensveld, waar alle mensen in gevangen zijn, altijd zichzelf herstelt en versterkt. Dat wordt onder andere gedaan door de kracht van de imitatie. Deze kracht wordt in het *Evangelie van de Pistis Sophia* de kracht met de leeuwenkop genoemd. Het is niet de echte leeuwenkracht, de zonnekracht van de Gnosis, maar een kracht die pretendeert het licht van de Gnosis te zijn. Het is de kracht die door de kop van een leeuw, symbool van misleiding, verzinnebeeld wordt.

Er is de *roep tot vrijheid*, het zich bevrijden van het wiel-van-geboorte-ende-dood. De vrijheid van het lichtrijk. Deze roep wordt omgebogen tot de horizontale roep voor vrijheid, gelijkheid en broederschap, zoals deze tijdens de Franse revolutie klonk en die duizenden slachtoffers heeft geëist. Vrijheid wordt ook verstaan als vrijheid voor alle mensen, in de zin van 'doen waar je zin in hebt'. Dit is de reactie op het geknecht zijn door kerk, staat en maatschappij. Eerst moeten de mensen mondig worden. Maar dan is het nog een lange weg tot de ware *vrijheid waar de kinderen Gods in verkeren*. De belangrijkste kracht in het universum is de kracht van de liefde. Op het horizontale vlak wordt deze liefde nauwelijks begrepen. Ook uit zij zich dikwijls als seks in alle denkbare varianten. Reclame, films, toneel en tijdschriften prediken alle de animale liefde tot in het absurde. Hoe ver is dit verwijderd van de goddelijke liefde!

De kennis des heils – van genezing – is de kennis die nodig is om het Godsplan enigszins rationeel te omvatten en het Pad waar te nemen. Kennis en weten in ons levensveld worden echter geassocieerd met wat het verstand op school leert. Met het intellectuele weten van het be-

perkte brein. Ontwaken in de Goddelijke natuur brengt met zich mee dat verloren zintuigen als innerlijk horen en innerlijk schouwen, het zien van wat veraf gebeurt, de verbondenheid met alle broeders en zusters in het nieuwe leven, normaal wordt. Dat wordt geïmiteerd door uitvindingen zoals radio, telecommunicatie, televisie, mobiele telefoons en internet. Deze uitvindingen zijn imitaties van vermogens die in de mensheid tot ontwikkeling zouden moeten komen. Maar veel mensen verlangen er niet eens naar – omdat de behoefte is weggenomen, opgevuld of weggedrukt door uiterlijke imitaties. Die mogen dan indrukwekkend zijn, maar ze zijn zeer armzalig vergeleken met de vermogens van de oorspronkelijke mens. De Geesteschool gooit haar krachtveld als een visnet uit in de wereld, zodat vele zoekers kunnen worden opgetrokken in het nieuwe leven. Eén van de antwoorden van de bewoners van de spiegelsfeer hierop is de uitvinding van het internet. Dat net biedt wereldomvattende communicatie in plaats van de ware eenwording van zielenmensen. Het geeft wereldomspannende informatie in plaats van de universele kennis en wijsheid die de wedergeboren mens ontvangt. Het maakt mensen tot slaven van hun computernetwerken en heft hen niet op tot de Gnosis en de ware vrijheid.

Daarom wordt tegen de leerling gezegd: doorzie de valstrikken van ons levensveld! Maak je vrij van de waan en verbreek alle banden die je gevangen houden. Wat dat inhoudt en wat daarvoor van ons verlangd wordt, zullen wij gedurende deze conferentie met elkaar onderzoeken.

1 Het Heisenberg Onzekerheids Principe (*HUP* – van *Heisenberg uncertainty principle*) is een natuurwet welke zegt dat impuls en plaats van een deeltje tegelijkertijd niet exact zijn te meten, omdat beiden niet stabiel zijn. Als je de impuls meet verandert de plaats, en andersom.

Wij zijn allen nog nietige, sterfelijke mensjes. Wij beseffen misschien iets van onze primitiviteit, maar aan ons bestaan ligt een machtig goddelijk plan ten grondslag. Dit feit vraagt van ons dat doel en zijn oorzaak te leren doorgronden en ons ernaar te voegen. De microkosmos met de vlam van de monade vormen de oorzaak en het doel die van de goddelijke Vader uitgaan om ons te plaatsen voor onze taak. De aardse persoonlijkheid vormt het instrumentarium, de apparatuur, met behulp waarvan de scheppingsidee die aan ons bestaan ten grondslag ligt moet worden uitgevoerd. En daar het een goddelijk plan is, en de godvonk de grondslag vormt – want de monade is de godvonk – is de ene en volstrekte eis van de vervulling zelfverwerkelijking, zelfvrijmetselarij.

De vervulling komt ons niet aanwaaien. Van stap tot stap moeten wij het plan zelf uitvoeren, een ander kan het niet voor ons doen. Daarom is de mensheidsgang een ontwikkelingsgang, een ontwikkeling van een instrumentarium, die op een gegeven moment bekrond wordt met een verstandelijk vermogen en met een zielenlichaam, waarin de ervaringen van eonen van tijd kunnen worden opgenomen als een onvergankelijk bezit, zodat op die basis de geestelijke vlam van de monade kan ingaan, en de aldus weer volkomen geworden mens, gedragen door de vlam van de monade, voort kan gaan als eeuwigheidswezen, van kracht tot kracht, en van heerlijkheid tot heerlijkheid.

2 De kaderteksten in dit nummer zijn ontleend aan: J. v. Rijkenborgh *Reveil!* Haarlem, Roze-kruis Pers, 3^e druk 1983.

VRAGEN

Wat is de symbolische achtergrond voor de sculptuur van een duif in de tempel van de Foyer Catharose de Petri te Caux?

Door alle tijden heen is de duif gezien als symbool van reinheid, en van de onschuldige ziel. Daarnaast wordt aan dit ranke dier als bijzondere betekenis de hoop toegekend. Na de zondvloed is het de duif die een olijftakje terugbrengt naar de ark van Noach, waardoor allen aan boord een goed afloop (land!) kunnen verwachten.

Tegelijk is zij een zinnebeeld voor onschuld en nederigheid, want slechts gesierd met die eigenschappen kan men het nieuwe land van 'na de zondvloed' betreden. Een andere reden waarom zij als symbool voor de ziel wordt gezien, is dat een duif altijd vlucht in de richting van de zon (lees: *de geest*). Daardoor worden de haar achtervolgende belagers verblind en moeten zij haar laten gaan.

Die duif is het symbool van de grootmeesteres van de Geestesschool, Catharose de Petri, zoals de adelaar bij de Renova-tempel het symbool is van de grootmeester. Dat zijn geen verbeeldingen van personen, maar uitdrukkingen van de krachtlijnstructuren die zij vertegenwoordigen: de zachte en toch resolute drang van de duif en de kracht en de hoge vlucht van de adelaar; het vermogen van beide dieren om ver boven alles uit te stijgen.

Deze symbolen zijn oeroud en komen in tal van culturen voor.

Op het pad van bevrijding neemt de nieuwe ziel een steeds grotere plaats in de microkosmos in. Hoe moet je, in dit licht gezien, omgaan met al de innerlijke veranderingen die je als jonge mens ondergaat?

'De mens, o Asklepios, is een groot wonder' is een bekende uitspraak van Hermes Trismegistos. Dat het lichaam een wonderbaarlijk instrument is, opgebouwd uit allerlei verschillende celgroepen en miljarden cellen, is uit de biologie meer dan genoeg bekend. Dat gehele systeem is voortdurend aan verandering onderhevig. Je begint als baby, beleeft de jaren van je jonge 'koningschap', wordt in je tienerjaren geconfronteerd met je eigen karma, ontwikkelt je op basis daarvan tot volwassene en doet je ervaringen op in het werk waarvoor jij de verantwoording draagt. Al die tijd worden cellen vervangen en nieuwe toegevoegd. Als je nu bedenkt dat die processen, die zich dag en nacht in jouw lichaam afspelen, grotendeels worden gereguleerd door krachten van buitenaf – dan heb je enig idee van het grootse proces waarin jij als individu bent opgenomen. Nu ontmoet je in de School een kracht die je als het ware boven al die invloeden uittilt en de mogelijkheid schept een leven op een nieuw, hoger, volkomen ander niveau te realise-



ren – zonder het ‘gewone’ leven te veronachtzamen. Die kracht brengt eveneens veranderingen in jouw gehele stelsel teweeg. Nu gaat het er om dat je die veranderingen herkent. Er is maar één manier om ze te leren begrijpen: je

wezenlijk, met heel je hart en ziel, er in verdiepen. Je kunt die kracht alleen leren begrijpen door ermee te werken, ermee om te gaan. Want eerst zijn er veranderingen in je wezen, maar uiteindelijk wordt je *zelf* geheel veranderd. Dan is de

Jongeren
verwonderen zich
in Cameroun,
Afrika. Foto
© Pentagram

grond voorbereid voor transfiguratie. In onze tijd vind je die kracht bijzonder sterk in de tempels. Daarom wordt er steeds zo op gewezen hoe belangrijk het is naar diensten en conferenties te gaan, erover te lezen en met anderen erover te praten.

Stilte – innerlijke stilte?

Ja, wat is innerlijke stilte? In ieder geval heeft het niets te maken met je ogen geconcentreerd dicht en je handen vroom gevouwen. Dat is een houding, en een houding alleen zegt niets. Innerlijke stilte wordt bereikt waar de zintuigen en het daaraan gekoppelde bewustzijn zich niet meer doen gelden. Bewustzijn, zintuigen, dat zijn de instrumenten die nu volkomen in beslag genomen worden door het ik, omdat ze ook uit het lichaam, de natuur voortkomen. Als je ik zich niet alleen niet meer op de voorgrond dringt maar – door het gebruik van je intelligentie, gevoed door je verlangen – ook volledig terug kan treden, dan komt er steeds meer ruimte voor de ziel. Het kenmerk van de nieuwe ziel is openheid, ruimte, stilte; zij komt in beweging als er een activiteit in ‘geprojecteerd’ wordt, zoals een steen het water in beweging brengt. Is zij rustig, dan weerspiegelt zij de (geestelijke) zon, en komt er ook ruimte om zich te verbinden met de Geest Gods. Men kan zeggen: als het ik volkomen naar de achtergrond (eigenlijk: verdwenen) is, kan de ziel als een rimpelloos meer de impulsen van de Geest opvangen en onvertekend doorgeven. Die innerlijke stilte is dan ook niet iets van jou alleen, maar is een instrument om de mensheid te dienen.

Vormen mobiele telefoons een gevaar?

Er is veel gezegd en geschreven over de gevaren van mobiele telefoons en hun straling. Hoewel de hardware-industrie volhoudt dat er niets aan de hand is, veranderen zij wel voortdurend de modellen, deels om aan de ‘snelle’ smaak van de consument tegemoet te komen, maar deels zeker ook om aansprakelijkheid voor problemen voor te zijn. Mobiele telefoons zijn zo ontzettend handig. Elke dag worden er miljoenen en miljoenen contacten gelegd die – binnen een bepaalde bandbreedte – de atmosfeer vullen met straling. Het kan het veld van de Geestesschool niet direct beschadigen, omdat dat op een heel ander niveau werkzaam is, maar indirect doet het dat wel. Je telefoon trekt immers je aandacht. Je concentratie is onderbroken. Er ontstaat een zekere onrust in de atmosfeer van de conferentie, die de deelnemers niet onberoerd laat. Niet alleen daarom, maar ook uit respect voor het bijzondere veld van de Geestesschool dat ons steeds weer ontvangt, worden ze tijdens een conferentie niet gebruikt.

Het doel van een conferentie is om door een verblijf in het krachtveld, op een rustige plaats buiten het drukke beweeg van alles wat de maatschappij bezig houdt, te komen tot een bijzondere binding met de waarden van het zielenleven. Zielenwaarde, of een zielenbewustzijn, kan zich slechts ontwikkelen in een reine atmosfeer, “op een serene plaats, in de reine ethers” – zoals we kunnen lezen in het boekje Reveil, in 1962 door de grootmeesters geschreven (p. 35). Slechts in de reine ethers zijn we in staat de ‘andere-in-ons’ bewust te ervaren. Conferentieoorden (meer in het bijzon-

der natuurlijk de tempels) bieden de eerste voorwaarden voor die bijzondere atmosfeer. Men gaat ervan uit dat deze zaken begrijpelijk zijn en door iedere deelnemer aan een conferentie van harte worden onderschreven. Daarom zullen dit soort bordjes, net als de lelijke bordjes ‘verboden te roken’ zo lang mogelijk vermeden worden.

Vormt het sociale aspect binnen de Geesteschool niet tegelijkertijd een hindernis?

Dat hoeft niet zo te zijn, als ieder hierin vooral over zichzelf waakt. Het doel van de Geesteschool is de contouren van de *komende nieuwe mens* duidelijk te maken. Al haar activiteit (en dat is heel wat) gaat daarin op en een ander doel is er niet. Tegelijkertijd acht de Geesteschool het van groot belang dat jonge mensen in haar nieuw-gnostieke atmosfeer vanuit alle landen van de wereld kennis kunnen maken met elkaar. De vreugde van het ontmoeten en het geestelijke levensperspectief dat dan zo duidelijk aan het oppervlak komt, versterken de dynamiek, en de nieuwe levenshouding zal op een spontane manier ontstaan.

Het is een spirituele school, gericht op vreugdevol nieuw zielenleven en innerlijke ontwikkeling. Onmiskenbaar staat in iedere aardse persoonlijkheid vaak heel wat in de weg, dat met behulp van leringen van de Geesteschool veilig aangepakt kan worden – *alleen door de betrokkene zelf*. Ontbreekt de wil daartoe, dan heeft het verblijf in een School niet veel zin, en kan het zelfs averechts uitwerken. Maar als iedere deelnemer de gerichtheid op het zielenleven kan bewaren, en een reële kijk ontwikkelt op het leven, op het

ik en de maatschappij, kan de Geesteschool nog geruime tijd als levend lichaam een brug zijn naar het nieuwe zielenleven, dat deel heeft aan het opstandingsveld.

Hoe zal de kosmische nacht eruit zien en wanneer begint deze?

Een kosmische nacht kan men vergelijken met een periode van rust en herstel. Tijdens de slaap kennen wij een dergelijke periode ook; je rust rust uit en je lichaam ondergaat een proces van revitalisatie. Nieuwe energie wordt toegevoerd en wat bleef hangen van gedachten en emoties wordt afgevoerd. Fris beginnen we aan een nieuwe dag. Hetzelfde geldt voor de cyclus van leven en dood. Als het lichaam sterft, begint voor het gehele microkosmische stelsel een toestand van rust en herstel en als resultaat ontstaat een nieuw leven met nieuwe mogelijkheden.

Aldus kent de schepping perioden van manifestatie en van rust. Gedurende de laatste periode zal alles verdwijnen in opgang of in ondergang, maar tegelijk zullen weer nieuwe mogelijkheden ontstaan. Men kan het vergelijken met in- en uitademen. De schepping wordt dan vergeleken met de uitademing; dan volgt een inademing, en al het gemanifesteerde keert naar de oorsprong terug. In de *Geheime Leer* beschrijft H.P. Blavatsky dergelijke perioden en geeft zij een tijdsbestek. Het aantal jaren is voor ons niet te bevatten.

GNOSIS IS DE EENVOUD ZELVE

Het is juist voor jonge mensen zeer belangrijk met open ogen in het leven te staan en te herkennen waar men zich in deze wereld bevindt. Een zo duidelijk mogelijke plaatsbepaling betekent al een grote stap in de richting van genezing en bevrijding.

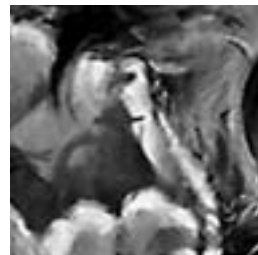
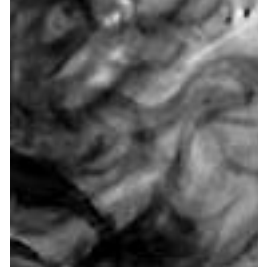
Wie het lukt om licht in het duister te brengen en ook bereid is wat zich dan aftekent objectief waar te nemen, toont ook de nodige moed de levensfeiten onder ogen te zien zonder deze naar eigen goeddunken of smaak te veranderen. Daarom komen we nog eens terug op de huidige levenssituatie, waarbij wij – zonder roze ik-bril – enkele brandende vragen van de zoekende mens onderzoeken.

De mens van deze tijd wordt geconfronteerd met vragen die hem al lang in de ban houden en hem voorwaarts stuwten in zijn zoeken. Rond deze vragen heerst op dit moment meer dan ooit hyperactiviteit, gepaard aan grote verwarring. Antwoorden op alles worden als op een jaarmarkt te koop aangeboden. Hoe spannend is het niet om antwoorden op die 1001 vragen tevoorschijn te toveren! Het is immers opwindend en afwisselend als je zonder remmen alles kunt zeggen wat je op de tong brandt. En daarbij, vóór alles, alles open te laten. Men zegt dan: *“Het is goed dat wij daarover hebben ge-*

sproken”. Zoeken is goed, maar ‘vinden’ liever niet, dat zou te bindend zijn. Want ‘vinden’ en een antwoord hebben, dat is verbonden met verantwoordelijkheid. En wie wil die dragen? Gelaten zei een gerenommeerd filosoof in Zwitserland onlangs in een radio-uitzending: *“Wij moeten jammer genoeg erkennen en weten, dat wij niets weten... Ja, de filosofie heeft eigenlijk schipbreuk geleden”.* Een keur aan geleerden houdt zich al eeuwenlang bezig met het ontcijferen van de kernproblemen van het leven. Zij proberen de raadselen van mens en wereld te ontsluiten en door te dringen tot het plan dat erachter ligt.

Men kan men onze tijd typeren als de era van de open vragen. Want ieder antwoord dat de geleerden geven, is het startschot voor nieuwe vragen. Onze tijd kenmerkt zich door een explosie van vragen. Om enigszins orde te scheppen in deze wirwar concentreren de geleerden van nu zich op vragen als: wat is bewustzijn? Hoe werken onze hersenen? Hoe functioneert de zwaartekracht? Wanneer is het leven op aarde begonnen? Hoe is het universum





ontstaan? Bestaan er buitenaardse wezens? Loopt de evolutie werkelijk toevalig af? Zullen wij ooit eens eeuwig leven?

Hoe moeilijk is de zoektocht naar het juiste antwoord. Waarop moet men zich richten? Waar zijn vaste oriëntatiepunten? Waar is het betrouwbare onderscheidingsvermogen? Waar een voorbeeld?

HET BEWUSTZIJN VAN EEN MACHINE?

Daarom is het niet zo verwonderlijk dat David Chalmers, directeur van het Centrum voor Bewustzijnsonderzoek van de Universiteit van Arizona, bij zijn

onderzoek naar het bewustzijn van een computer geen onderscheid maakt tussen wezens van vlees en bloed en een wezen van metaal, plastic en elektrische circuits. Hij zegt: “Wanneer wij ons eenmaal met een computer kunnen onderhouden over alles, van Kant tot de Champions League, waar is dan het verschil met het bewustzijn van een mens?”

Bij het gebruikelijke onderzoek van de hersens wordt men geconfronteerd met 100 miljard cellen, die door middel van 100 biljoen knooppunten en 90.000 kilometer kabel met elkaar communiceren. Hoe moet men in een universum met

Jongeren
concentreren zich
op Lord
Kitchener's
Island, Egypte.
Foto © Pentagram

Er zijn dus in feite twee levenstoestanden, die zich op een zeker moment met elkaar verbinden; één leven vanuit de aarde, en één leven vanuit het zonnelichaam. Vragen wij: 'Welke van de twee is nu het belangrijkste?' Dan is het antwoord niet moeilijk te geven: natuurlijk het zonneleven.

Maar het spreekt vanzelf dat, waar deze twee samengevoegd worden tot een machtig doel, wij zeker niet mogen zeggen: 'Dat aardeleven van ons heeft niets te betekenen, het is van geen enkel nut.' Want het aardeleven heeft een uiterst belangrijke taak te vervullen, en wel in het proces van de twee, die tot één moeten worden. Daarom is het duidelijk dat vanaf de jeugd de aardse mens zich heeft te bezinnen op zijn taak met betrekking tot de andere-in-hem, de zonnemens. [...] En dat is slechts mogelijk door transfiguratie van de aardse mens, een proces waarvan de heilige taal zegt, dat er in werkelijkheid geen dood behoeft te zijn voor de aardse mens.

Zoals u weet is dat in feite datgene, waarnaar men in wetenschappelijke kringen zo naarstig zoekt: het wegschuiven, zo ver mogelijk, van de dood, en dan... wie weet... eens... het neutraliseren van de dood.

Maar al onvoorstelbaar lange tijden is er een weg om de dood van de aardse mens volkomen te neutraliseren: door transfiguratie. Het proces van transfiguratie bewerkstelligt dat het zonneleven, dat wil zeggen de eeuwigheid, en het aardse leven, dat wil zeggen de tijd, volledig één worden. Al het tijdelijke kan door het eeuwige opgenomen worden.

naar schatting 70 triljard zonnen, (een 7 met 22 nullen) naar buitenaardse wezens zoeken? Wie op zoek gaat naar het begin van het leven op aarde moet 3 tot 4 miljard jaren teruggaan. Als hij dan ook nog over het ontstaan van het universum nadenkt, moet hij met zelfs 13,7 miljard jaren rekening houden.

Astrofysici, die de zwaartekracht onder de loep nemen, gaan ervan uit dat de gewone materie slechts vier procent van de massa van het universum beslaat. De rest wordt geïdentificeerd als zogenaamde 'donkere materie' (*dark matter*), waarover men niets weet. Alleen al op grond hiervan kan men zich afvragen:

wat is de waarde van een theorie die 96 procent van het universum niet kan verklaren?

Uit deze speurtocht blijkt het dringende zoeken naar antwoorden op de belangrijkste levensvragen, en hoe complex en tegelijk begreep de manier van beschouwen, de principes en de methoden van de mens in die zoektocht zijn. Dat juist tegenwoordig die drang bestaat, hangt samen met de elektromagnetische werkzaamheden en invloeden van de Aquarius-era. Het jaar 2004 is een speciaal jaar, omdat nu praktisch dezelfde kosmische constellatie aan de hemel staat als ca. 500 jaar geleden, tijdens de Renaissance in Italië. De Renaissance was, zoals de naam zegt, de tijd waarin iets nieuws geboren werd. Maar het was ook een periode vol vraagtekens.

Zo ook nu. Dit jaar 2004 is een goed begin voor basale vernieuwing en verandering. En nu zijn de centrale vragen: Waar is de ontdekkingskracht waarmee alle grenzen kunnen worden overschreden? Wat is het ontdekkingsinstrument dat nodig is voor bevrijding? Wat is het plan van bevrijding? En hoe kan bevrijding een feit worden?

INTELLIGENTE ZOEKTOCHT

Doorslaggevend in deze zoektocht is *waar* men begint met zoeken. Uit welke ontdekkingskracht wij putten. Kiezen wij het verstand in de hersenen, of kiezen wij ons geestelijke centrale midden? Het verstand reikt zo ver als het intellectuele denken kan gaan, maar verder dan ruimte en tijd kan het niet reiken. De filosofie van de Geestesschool

I don't know what exact was
happened to me.



I am bigger than the others



gaat ervan uit dat de *geestvonk* echter een deel van de eeuwigheid is en als zodanig de eeuwigheid kan ontsluiten. Zo eenvoudig is dat. Toch baseert de mens zich bij zijn zoeken naar de geheimen van het leven op het door de hersenen aangestuurde verstand. Hij merkt niet dat hij met deze keus zijn actieradius beperkt, en dus schipbreuk moet lijden. Is zo'n houding niet onverstandig? Dat is echter niet zo. Bevrijding en het daarachter liggende plan kunnen zo echt en zo duidelijk worden, zo aanwezig, dat zij geen gedachtenspel, geen virtueel beeld zijn, maar een dimensie van het leven, die samengaat met een praktisch begaanbare weg. As je als groep jonge leerlingen beseft waar de bevrijding begint, hoe deze kan worden voortgezet en waarheen de bevrijding voert, ben je als groep een grote belofte voor de komende tijd.

Bevrijding kan niet verwerkelijkt worden met filosofische uiteenzettingen, dagenlang op elkaar inpraten, ook al zetten wij alle beschikbare woorden, emoties en gebaren in. Geen woord, geen toon, geen beeld, geen actie is in staat de bevrijding op deze wijze in deze wereld te plaatsen, of ons in haar te verplaatsen. Het tegendeel wordt wel indringend geprobeerd! Denk alleen maar aan bepaalde muziek, die agressief provocerend en bijzonder luid is en waarmee de jonge mensen worden geconfronteerd.

Juist met muziek kan de mens worden beïnvloed. Niet alleen de gehoorcentra en de bewegingscentra worden geactiveerd door muziek, maar ook de centra die verantwoordelijk zijn voor het leren, het geheugen, het concentratievermogen, de creativiteit en de emoties. Uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat muziek zelfs de hersenen kan veranderen. Dat zou inhouden: de hersenen zijn plastisch, vervormbaar. Stel je voor wat dat betekent!

EEN VRIJE LEVENSDIMENSIE EN HET JUISTE INSTRUMENTARIUM

Vandaar de dringende noodzaak zo vroeg mogelijk zulke feiten, verbanden en uitwerkingen te onderkennen en te doorzien. Want daardoor kunnen begrip, openheid en verlangen ontstaan naar een levensdimensie die vrij is van deze beperkende invloeden. En daarom stelt de Geestesschool van het Gouden Rozenkruis in deze wereld een realiteit die ver uitgaat boven ruimte en tijd, en boven elke denkbare activiteit van de mens van deze wereld. De Geestesschool heeft een plaats ingenomen in de stroom van de Gnosis, die werkzaam is sinds de val van de mensheid. Zij draagt voortdurend de universele boodschap van bevrijding uit. Zij is niet alleen een gemeenschap van religieuze mensen en heeft ook niet alleen maar een filosofie. Zij vertegenwoordigt alles wat de *Gnosis* – dat is de ware kennis – bevat. En deze *kennis* is de eenvoud zelf.

Nu kan men denken dat dit toch wel een beetje overdreven is. Hoe kan iets eenvoudig zijn, wanneer wereld en mensheid toch zo gecompliceerd en ingewikkeld zijn, zoals hiervoor werd geschetst? Waarom hebben de grootmeesters van de Geestesschool dan zoveel boeken met een veelvoud aan onderwerpen geschreven? Waarom dan zoveel woorden bij openbare bijeenkomsten, diensten en conferenties?

Toch herhalen wij: de kennis, die de Gnosis is, is de eenvoud zelve. En wij voegen daaraan toe: zij is zo eenvoudig, dat een kind haar kan begrijpen.

De reden, waarom alles zo gecompliceerd schijnt te zijn dat men het nauwelijks meer kan overzien, is dat het instrument dat men als persoonlijkheid van deze natuur gebruikt om kennis te verkrijgen, het verkeerde is. De zintuiglijke werkzaamheid en het gewone verstand als hoofdinstrumenten van waarneming

en overweging zijn geschikt voor het opnemen van uiterlijke kennis. Zij kunnen alleen de oppervlakte van iets waarnemen en verwerken. Ook wanneer het bijvoorbeeld gaat om energiecentra van de mens. Zij kunnen het allesverbindende element, de idee en het plan, niet bevatten.

Van een boom kun je de ontelbare takken en de bladeren zien, maar de wortels niet. Men kan het functioneren van de zintuigen en het verstand ook vergelijken met een papierversnipperaar.

Uit één geheel maken de zintuigen veel kleine stukjes, allemaal buitenkantjes, waardoor de boodschap niet meer te lezen valt. Zolang wij op deze wijze hals over kop door het leven gaan, informatie verzamelen en dan ook nog de ik-muur willen doorbreken, dan is het onvermijdelijk dat het stof dat wij opwerpen ons de adem beneemt.

‘Kiss’

In de veelheid van de wereld kan niemand op deze wijze een werkzame methode realiseren. Zo is het niet verwonderlijk, dat velen weer uitzien naar een Mozes die met zijn geboden de berg afdaalt en duidelijkheid schept. De zogenaamde autonomie en vrijheid in de veelheid is een bijzonder inspannende zaak geworden. Het leven is voor de mens een reusachtige puzzel met ontelbare stukjes – maar het voorbeeld ontbreekt. Het werktelein is onoverzichtelijker en drukender dan ooit geworden. En nergens vindt de mens meer houvast, nergens ziet hij een beginsel dat fundamenteel de weg wijst. “*Ga je eigen weg, je bent toch autonoom*”, zo zegt men. Maar waarheen moet men zich dan richten? Wanneer zich in het zakenleven ingewikkelde verhoudingen voordoen is het verlossende woord: kiss – hiermee bedoelt men dan ‘keep it simple and small’, dus ‘houd het eenvoud-

dig en klein’. Wij zeggen: ‘zoek de eenvoud.’ Deze eenvoud moet men zoeken in de wortel, in de kern der dingen. En deze kern, verborgen in het hart, is de roos des harten. Daar ligt de kracht ter bevrijding. De roos des harten kan de zoekende mens naar de eenheid voeren, en zij is geen deel van de veelheid van deze wereld. Zij is een deel van de eeuwigheid en doordat zij daartoe behoort, bezit zij de eigenschap van de eenvoud, want zij is verbonden met God – die de eenheid zelf is. Deze roos is de eenvoud.

In het geestelijk centrum van je bestaan rust een potentiële kracht, die onder bepaalde voorwaarden vrijgemaakt kan worden. Deze kracht – wij spreken van de kundalini van het hart – wekt in eerste instantie een nieuw inzicht, een nieuw vermogen tot zien: het denken en schouwen met het hart. Het onderscheiden, kennen van de dingen, vanuit de kern, vanuit het midden van de dingen. En wie zo omgekeerd denkt en schouwt, ziet ‘eenvoudig’, omdat hij de veelvoud van wereld en mensheid ingebed ziet in de idee van de Eenheid Gods. En dan bevindt hij zich aan de polsslagen van het leven, daar waar werkelijk leven ontstaat, waar een nieuwe wereld- en mensheidsgeschiedenis worden geschreven, en dat wat werkelijk is, gebeurt. Hij is dan Gode nabij, die in hem is.

ZIN VOOR DE WAARHEID

Dat heeft niets uit te staan met de nabijheid en de werkelijkheid die in deze wereld krampachtig worden gezocht en gesuggereerd (en dat met niet weinig succes, gezien de sensatieberichten en live-uitzendingen, de zogenaamde reality shows). De zintuiglijke nabijheid van de realiteit van de wereld is niet hetzelfde als dicht bij de waarheid zijn. De nabijheid van de waarheid kan slechts verkregen worden wan-





Reis zonder einde. 1998, compositie van 15 schilderijen, acryl op doek. Maria Silva, 330 x 200 cm. Het schilderij is voorbeeld van overbruggingskunst. Het is een metafoor voor vrijheid (de veren); voor schoonheid (de bloemen); de witte randen staan voor de wereld van de statica waarin alles zijn oorsprong vindt; de kleuren, vormen en beweging voor de dynamische wereld van openbaring. Particuliere collectie, foto IngeYbema/BTH

neer de roos des harten ontwaakt. Daaruit rijst de zin voor waarheid op, daaruit ontstaat het oog voor de waarheid. De natuurlijke zintuiglijke vermogens en het verstand met zijn waarneming laten ons de veelheid van het zichtbare tot op de huid naderen, maar zij verwijderen ons tegelijkertijd van de onzichtbare waarheid, van het één zijn. Zintuigen en verstand scheppen afstand. En juist met deze vermogens wil men nabijheid bereiken...

Daarom is in het proces van bevrijding de overwinning op het ik, met zijn zintuigen en zijn verstand en met alles wat daarmee – ook etherisch – is verbonden, de doorslaggevende factor. Deze overwinning noemen wij het *endura*, de ‘methode’ tot opheffing van het ik, waardoor de afstand tot de waarheid verkleind wordt en de veelheid in eenvoud begrepen wordt. Deze opheffing van het ik betekent niet de opheffing van je leven. Integendeel. Het gaat hier om de opheffing van een schijnleven, dat voortgebracht en onderhouden wordt door de zintuigen en het verstand. En het middel daartoe is: lichtkracht.

Het bijzondere van de Geestesschool is, dat zij door een geconcentreerde arbeid van tientallen jaren – steeds gericht op de kracht van de bovennatuur – zoveel kracht heeft vrijgemaakt dat zij een lichtveld heeft ontwikkeld.

In de wereld heeft zij een nieuwe kosmos geschapen, een afgeschermd geheel. Dit huis, dit lichthuis is uitgerust met alles wat noodzakelijk is voor de vernieuwing van mens en wereld. Het is volledig ‘gemeubileerd’.

Waarom zeggen wij dat zo? Om duidelijk te maken, dat de zoeker naar bevrijding en naar een werkelijk nieuw thuis, het oorspronkelijke tehuis Gods, niets van zijn ‘meubilering’-naar-de-natuur kan meenemen, wanneer hij als bewoner opgenomen wordt. Als hij alles wat tot het

ik behoort achter kan laten, is hij welkom als bewoner, en hij zal niets missen. Alles wat hij nodig heeft voor de bevrijding valt hem toe. Voor deze nieuwe woning wordt ook geen huur verlangd. De enige prijs waarop niet afgedongen kan worden, is dat het ik, al het egocentrische, prijsgegeven moet worden. Daarom wordt gezegd dat een waarheidszoeker ‘naakt moet zijn, arm en vrij van ieder ik-bezit’. Want de nieuwe woonplaats bestaat in en uit de oorspronkelijke kracht.

GEEN WOORDEN, MAAR KRACHT

“Mijn rijk bestaat niet in woorden, maar in kracht,” – zegt de bijbel. De woonplaats van deze kracht is je hart. Dat is het geheim: mensen met een werkzame roos des harten beschikken over een zeer speciaal ‘orgaan’, dat weliswaar in hen is, maar niet bij deze wereld hoort. Met dit orgaan zijn zij principieel in staat het licht van de *Gnosis*, de ware kennis, te ondergaan. En zeker, ook dankzij de Geestesschool, is dit bevrijdende licht ook óns zeer nabij. Het wordt bij iedere hartslag in ons geboren, ontelbare malen! Het schenkt zich aan ons, het dringt door in de groep en in ieder van ons tot in het hart. Wanneer wij dat zo kunnen zien en aannemen, wanneer wij dat geloven, en wanneer wij ons overgeven aan dit licht, dan kan dat licht ook krachtig *in* ons werkzaam en bewust worden. Het kan in ons opstaan, zoals wij dat zeggen. Dat is het *plan*! Dat is de kernidee van de schepping. Dat is de bedoeling van het voortdurende stuwen in het gehele Al. Wanneer wij op de juiste wijze deze stimulans beantwoorden, zijn wij in staat werkelijk het lijden en de smart te verminderen en uiteindelijk te beëindigen. Ga daarom het pad van het licht, vervul het plan, werkelijk datgene waarin je gelooft, realiseer het door liefde.

Professor David J. Chalmers is een opmerkelijke geleerde vanwege zijn scherp geformuleerde en consequent doordachte theorieën over het bewustzijn, die soms schokkend zijn, maar bedoeld om de mensen tot nadenken te stimuleren. De vraag, zoals wij hem willen begrijpen, is: "Is de mens wel een mens zonder zijn hogere, nieuwe ziel?" – Maar ook op andere fronten is zijn visie verrassend. In een lezing te Freiburg, in november 2003, had hij als inleiding:

"In de hof van Eden leefden wij in direct contact met de wereld. Wij waren direct verwant aan alle objecten in die wereld, en aan al hun eigenschappen. Zonder enige tussenkomst of bemiddeling gaf elk verschijnsel zich aan ons prijs; de eigenschappen ervan werden in al de glorie, die het eigen was, aan ons ontsluitend.

Een rode appel in Eden was voor ons rood, perfect, glorieus en eenvoudig rood. Er was geen noodzaak voor een lange causale reeks van microfysica op het oppervlak van de appel, via de lucht naar de hersens, om een visuele ervaring ervan te ondergaan. Nee, veel meer werd het perfecte rood van de appel aan ons ontsluitend. Het kwalitatieve rood in onze ervaring kwam geheel voort uit de weergave van perfecte rood in de [Eden]wereld. De hof van Eden was een wereld van volmaakte, levende kleur. Maar toen kwam er een val.

Eerst aten we van de boom der illusie. Het gevolg daarvan was dat voorwerpen soms verschillende kleuren hadden, en verschillende vormen op verscheidene tijdstippen, hoewel er reden was om aan te nemen dat het voorwerp zelf niet was veranderd. Zo werd het verband tussen visuele ervaring en de wereld variabel, afhankelijk van onbekende factoren: wij konden niet zonder meer accepteren dat de visuele ervaring de wereld altijd weergaf zoals zij werkelijk was.

Daarna aten we van de boom der kennis. Toen ontdekten we dat, wanneer we een voorwerp zien, er tegelijk een complexe causale keten is van de transmissie van licht van het voorwerp naar het netvlies, en met de elektrische transmissie van het netvlies naar de hersenen. Deze kettingreactie werd in gang gezet door micro-fysische eigenschappen, waarvan het verband met de kwaliteit van onze ervaring helemaal willekeurig was. Dus er was geen reden meer om aan te nemen dat er een directe verwantschap bestond tussen onszelf en de glorieuze, eenvoudige eigenschappen van Eden, en ook niet om te veronderstellen dat voorwerpen doorgaans zulke eigenschappen zouden hebben.

We leven niet langer in de hof van Eden. Misschien heeft Eden nooit bestaan, misschien kon het niet hebben bestaan. Maar Eden speelt nog steeds een krachtige rol in de wijze waarop wij de wereld waarnemen. Soms geeft onze waarneming de wereld weer als een Eden-wereld, vervuld van volmaakte kleur en vorm, met voorwerpen en eigenschappen die zonder enige tussenkomst direct aan ons worden ontsluitend. En ook al zijn we uit de hof van Eden verdreven, nog steeds bepaalt Eden als een soort ideaal de inhoud van onze waarneming."



DE SMART OF DE VREUGDE VAN ERVARINGSVOLHEID

Twee typen leerlingen in het moderne Rozenkruis

D
e
r
d
e

t
o
e
s
p
r
a
k

Enige tijd geleden vond er in Barcelona een openbare lezing plaats over het Hermetische gedachtegoed, die ook door studenten van de universiteit bezocht werd. Een van de sprekers noemde een bestaanscrisis voorwaarde voor een naar waarheid zoekende levenshouding, en voor hogere gedachten, gevoelens en inspiraties. Toen vroeg een jonge vrouw: "Is het beslist nodig dat men zo'n innerlijke crisis doormaakt, om een zoeker te worden? Kan men niet op een andere manier daartoe komen?"

In de vraag was een diepe ervaring te proeven. Men kon ook duidelijk vaststellen dat zij al een zoekende houding en een nieuwe instelling tegenover het leven had, hoewel zij niet kon zeggen dat zij ooit een bestaanscrisis had doorleefd.

Het komt vaak voor dat jonge mensen die via het jeugdwerk van het Rozenkruis tot het leerlingenschap overgaan, niet komen naar aanleiding van een crisis. Is zo'n crisis werkelijk nodig en, zo ja, waarom dan? Is het zo dat de mens alleen door nood en lijden gaat zoeken naar de waarheid? Is er niet een weg die de mensen vanaf heel jong, op harmonische wijze, zonder spanningen tot een werkelijk beleven van Gnosis voert?

Als dat niet zo is, waarom niet?

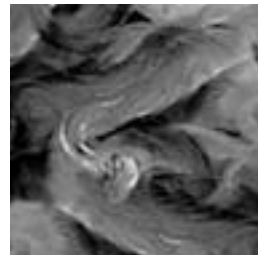
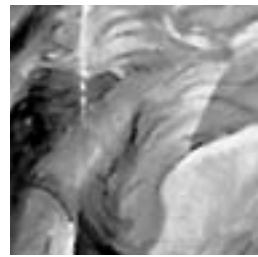
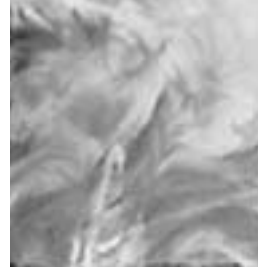
Waarom is het een mens niet gegeven een constante spirituele groei en zielengroei te ontplooiën en zo tot verlichting te komen? Werkelijk wakker te worden? Dat zijn belangrijke vragen, omdat zij wijzen op een principieel probleem.

Degenen die reeds zo'n koersbepalende levenscrisis doorleefd hebben, zijn aangespoord om de waarheid te zoeken, zijn er zeker van dat dat nodig was om hen te bevrijden van de boeien van de conditionering.

EEN SCHOK, EEN GENADE

Velen van ons zijn van kindsbeen af opgevoed met een bepaald wereldbeeld. Zij kregen vaste meningen en vooroordelen mee met betrekking tot filosofie en religie. Toen wij in onze jeugd jaren met het leven geconfronteerd werden, hadden wij zonder meer een zeer trage zielengesteldheid. Als locomotieven denderden wij voort over de ijzeren rails van conditionering. Daarom was het nodig dat wij "ontspoorde"! Dat was min of meer schokkend, want plotseling stelden wij vast dat de wereld niet zo in elkaar zat als ons was verteld. De teweeggebrachte schok was voor ons een grote genade.

Deze "ontsporing" heeft bij ieder een andere vorm, al naar het eigen verleden. Niettemin is het een grote genade, wanneer iemand niet vanaf de jeugd geconditioneerd wordt. Dat kan men tegenwoordig bij veel



Jongeren
communiceren in
Norwich, Groot
Britannië

Met recht kan gezegd worden dat het werkelijke mensenleven eerst aanvangt wanneer het zich voorbereidende en ontwikkelende leven ontstijgen gaat aan de aarde. Daarom is het ook begrijpelijk dat Christus een zonnewezen wordt genoemd, en dat ons gezegd wordt dat wij moeten worden zoals hij is.

Vele miljoenen mensen noemen zich christen, hetgeen zou inhouden dat zij volkomen begrijpen wat Christus gezegd, bedoeld en gedaan heeft en Hem willen volgen, waar hij ook is. Men zal hem echter pas ten volle begrijpen en ten volle kunnen volgen wanneer men een zielenlichaam bezit en dus structureel in staat is dit pad te bewandelen door het gehele zonnewezen heen. Men gaat dan volkomen ongeforceerd verlangen naar zijn vaderland, naar het koninkrijk Gods.

Nu kan men vragen: wat zijn de kenmerken van het zonneleven? Lijkt het enigszins op dit, ons aardse leven?

Op die vraag moet met nadruk geantwoord worden dat het zonneleven in geen enkel opzicht ook maar enige gelijkenis vertoont met het aardeleven. Alle moeiten, alle verdriet, alle spanningen en ellende, waarmee wij hier op aarde te kampen hebben, zijn daar volkomen onbekend. Het ouder worden, en de tragedie van het einde, ze zijn daar volkomen onbekend. De spanningen tussen de volkeren, met al hun gevolgen, ze zijn daar onbekend. De staat van leven en zijn in de zonnewereld is volkomen gewijd aan het grote doel van ons bestaan, waartoe de levende ziel ons adelt.

jonge mensen vaststellen, niet alleen in het jeugdwerk van het Lectorium Rosicrucianum. Dat kon men ook tijdens de lezing vaststellen bij deze jonge vrouw. Voor haar was de oorzaak van haar zoeken niet een crisis, geen bittere ervaring, geen vreselijke teleurstelling, maar een logisch gevolg van een in vrijheid ontwikkeld helder bewustzijn. Een soort nieuwsgierigheid, ontstaan uit dorst naar kennis, naar oorspronkelijke kennis. Deze dorst – en velen zullen dit herkennen – bracht haar naar de School van het Rozenkruis.

Iedere mens krijgt zijn dosis leed en smart te verwerken. Dat is onvermijdelijk, want zo is het leven. Deze wereld is immers onderworpen aan veranderingen. Wij lijden wanneer wij niet accepteren dat de dingen voorbijgaan en we ze niet kunnen vasthouden. De stoffelijke persoonlijkheid is kwetsbaar, onderworpen aan verandering, en wordt ouder. Ook wordt men af en toe ziek. Smart blijft niet uit; dat geldt voor iedereen. We leven in een maatschappij waar mensen met dezelfde problemen en zwakheden kampen. Mensen die ook lijden, die ook ziek worden, die ook de verandering der dingen niet kunnen accepteren; en ook daaronder lijden wij.

Maar het maakt een groot verschil wanneer deze dingen van jongs af anders bekeken kunnen worden dan volgens het patroon van de massamens. Veel mensen erkennen deze werkelijkheid pas na diepe smart, na een diepe levenscrisis.

Nu is het een grote vreugde te mogen vaststellen dat er ook karmische omstandigheden voorkomen die het jonge mensen mogelijk maken op min of meer harmonische wijze het pad naar de waarheid te betreden.

Wij kunnen er derhalve van uitgaan, dat er twee typen leerlingen zijn: de zoekende mens die de Geesteschool heeft gevonden op basis van teleurstellingen en crises enerzijds, en de zoekende mens die de School heeft gevonden, uitgaande van een nieuw, volkomen leven dat vermoed wordt. Van een verlangen op te gaan in iets oneindig veel groters. Zij zijn om welke reden dan ook aangetrokken door de Gnosis, door de hoop op bevrijding.

Beide typen treffen we in de Geesteschool aan. Diegenen die 'ontspoord' zijn, hebben ervaringen opgedaan: eer-

stehands kennis van de wereld en haar aard. Zij hebben een aantal negatieve kanten van dit levensveld herkend, en doorzien de menselijke aard die zich daar ontwikkeld heeft. Daarom zijn zij van harte bereid naar het nieuwe levensveld te trekken! Bij hen heeft zich een bepaalde afkeer van deze wereld ontwikkeld, bijna een vijandschap. Bij het andere type is er een spontaan herkennen van de geopenbaarde Gnosis en de behoefte die te dienen. Maar die wijst tegelijkertijd deze wereld niet af. En het komt voor dat hij of zij de afwijzing bij anderen niet begrijpt. Hij zegt: *“Ja zeker, deze wereld is niet altijd aangenaam, maar dat wisten wij al! Daar moeten wij mee leven. Wij gaan daar geen drama van maken”*. Deze mensen hebben geen neiging tot drastische beslissingen en vergeleken met de anderen zijn zij meestal niet zo radicaal.

Beide typen gaan met en in de Geestesschool hun weg. Hier leren zij van elkaar, verrijken elkaar en vullen elkaar aan.

DE OMGEKEERDE WEG VAN DE VLAM

De universele leer zegt dat de menselijke entiteit bijzonder is, want zijn diepste, centrale kern is een vonk van goddelijke afkomst. Deze kern kan zich pas openbaren wanneer zij over een lichaam en een energetische atmosfeer beschikt. Dus een hemel en een aarde die bij hem horen. Op dezelfde wijze heeft de goddelijke vlam, die voortkomt uit de aardelogos en straalt in het hart van onze aarde, ook een planeet met een atmosfeer nodig om zijn taak binnen het zonneliichaam te kunnen vervullen.

De ontwikkeling van de planeet en zijn hemel vindt van onderen naar boven plaats, dus van het minerale rijk naar het plantenrijk, van het plantenrijk naar het

dierenrijk en van het dierenrijk naar het mensenrijk. Daar verschijnt een zelfbewustzijn.

De hemel en aarde van een microkosmos worden samen wel het microkosmische ademveld genoemd. Dit ademveld ontwikkelt zich op ongeveer dezelfde wijze, van het atomische leven naar het etherische, van het etherische naar het astrale, en van het astrale naar het mentale, dat het zelfbewustzijn mogelijk maakt.

Maar de goddelijke vlam neemt de omgekeerde weg: zij manifesteert zich eerst als een gedachte Gods, als goddelijke liefde en goddelijke wil, en vervolgens als subtiele openbaring daarvan.

Deze subtiele openbaring van het abstracte naar het concrete van de goddelijke vlam, heeft – zoals gezegd – als ‘werktuig’ een microkosmisch wezen met zijn aarde en hemel. En de verbindende schakel tussen deze beide is het menselijke bewustzijn.

Het grote probleem wordt steeds aangetroffen in de fase waarin beide zich moeten samenvoegen. Want het menselijk bewustzijn moet over voldoende inzicht beschikken om de subtiele openbaring te erkennen. Dan zal het niet alleen erkennen, maar ook samenwerken en met deze openbaring versmelten tot een alomvattend bewustzijn. Dat is het resultaat van deze samenwerking! Het hemel-aarde-bewustzijn gaat dan op in een veel hoger bewustzijn, in een geestzielenbewustzijn.

EEN NIEUWE GEBOORTE VOOR DE GEHELE MENSHEID

Deze alchemische versmelting betekent niet een “zich verliezen”, hoewel wij dit woord moeten gebruiken. Wanneer vloeibaar water overgaat in damp, dan is deze damp nog steeds water, maar in een andere toestand.

Wanneer een mens gekomen is tot dit punt in zijn ontwikkeling, moet hij opnieuw geboren worden. Deze geboorte gaat gepaard met een zelfde soort geboorteweëen, spanningen en moeilijkheden als bij de geboorte van een nieuwe aardse mens. Wanneer een kind geboren wordt, overwint het tegenstand. Het komt in een volkomen onbekende wereld en weet niet wat het te wachten staat.

Wanneer een mens geboren wordt in zijn nieuwe geestzielenstaat moet hij ook hindernissen overwinnen. Hij moet binnendringen in een onbekende wereld en wordt geconfronteerd met verschillende spanningen. En vaak geldt: hoe krachtiger het stoffelijke aanzicht van de persoonlijkheid is, des te sterker kan de bestaanscrisis zijn, die tot het zoeken voert.

Het bijzondere van onze tijd is, dat niet slechts één of enkele mensen deze zielengeboorte doormaken, nee: *wij leven in een tijd waarin de gehele mensheid een gemeenschappelijke geboorte tegemoet gaat*. Wij hebben het einde van een tijd bereikt, en wij bevinden ons in de ochtend van een nieuwe tijd. De mensheid bevindt zich als het ware in geboorteweëen! Omdat deze mensheid door het materialisme sterk is gekristalliseerd, is de nieuwe geboorte vol smarten – waar geen narcose voor bestaat.

Maar blijf niet steken in de smart, in de weëen! Als een liefhebbende moeder zie je uit naar het kind, want deze verwachting maakt alle moeite en pijn onbelangrijk.

Wat nodig, wat noodzakelijk is, is een volkomen heroriëntering van allen, en wij zeggen het met nadruk, van allen die jong zijn of zich nog jong voelen.

Zo gezien, leven wij in een buitengewone tijd. Het is een groot voorrecht getuige te zijn van en betrokken te zijn bij het aanbreken van de nieuwe spirituele dag. En het belangrijkste is dat wij ons niet verliezen in schijnaanzichten en niet aan de oppervlakte van de dingen blijven staan, maar ze doorschouwen en doordringen tot in de ware natuur. Dan kunnen wij de huidige turbulenties, spanningen, en het leed op deze wereld beter begrijpen en verdragen. Het is de verdienste van de Geestesschool, dat zij ons daarin helpt. Zij staat ons terzijde om de zin achter de schijn te verstaan, het plan, waarover reeds eerder is gesproken. In deze school wordt men niet geïnstrueerd over moraal en zeden. Deze school is een geestzielenschool, waarin wordt onderwezen op welke wijze een nieuwe mens in een nieuwe mensheidsfase ontstaat! De geestzielenmens ontstaat onmiddellijk als de oude hemel-aarde-mens de drievoudige vlam van *idee, liefde en wil*, die voortkomt uit het goddelijk vuur, heeft waargenomen en in zich heeft opgenomen. En wanneer deze vlam neerdaalt op het hoofd van de mens, dan ziet de mens hetzelfde als Johannes in de Apocalyps, wanneer hij zegt: *“En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, en de oude hemel en de oude aarde waren niet meer.”* – Het is als bij het koken van water: het ene moment heb je twee deciliter water, een ogenblik later zijn die twee deciliter stoom geworden. De overwinning op de oude situatie en het binnentreden in de nieuwe is even eenvoudig. Meestal zijn het conservatisme, vastklampen aan de uiterlijke werkelijkheid, angst voor het onbekende, die deze overgang zo moeilijk maken.

Hoe meer ontwikkeld een ziel door haar karmische verleden is, des te gemakkelijker wordt deze omzetting. Wij

menen dat de verklaring voor het tegenwoordige zoeken van zo veel jonge mensen daarin aangetroffen wordt, zonder dat per se van een bestaanscrisis sprake hoeft te zijn. Wat eruitziet als een spontane neiging, is in werkelijkheid het resultaat van vroegere bestaansperiodes, waarin reeds de toenadering tot de Gnosis plaatsvond.

VREUGDE, VRIENDSCHAP EN VERVULLING

Stel dat je iemand zou vragen: “Zou je graag de tijdruimtelijke beperkingen willen overwinnen? Zou je binnen willen treden in een leven zonder begrenzingsen? Zou je je egocentriciteit willen afwerpen? Zou je binnen willen gaan in een goddelijk leven, geregeerd door de wet van liefde, waar de dood overwonnen is?”

Hierop zou nauwelijks iemand met ‘nee’ antwoorden, nietwaar? Waarom wordt er dan zo weinig ondernomen om volgens het ja te leven? Omdat de Gnosis niet in het bewustzijn kan binnengaan, omdat het Licht van de Waarheid de gedachtewereld van de mensen niet kan verlichten. Daarom zeggen alle geestelijk ontwikkelde mensen: “*Waakt op! Staaf op! Wordt verlicht!*” – En dat is het belangrijke verzoek van de Geestesschool van het moderne Rozenkruis aan haar leerlingen: “*Onderzoek, of dat, wat u denkt dat licht in u is, het ware licht der Gnosis is, en geen duisternis!*”

Tot slot blijft de vraag: hoe bereikt men de verlichting? Welke methoden passen de leerlingen toe, om hun doel te bereiken?

Als antwoord zegt een oude Chinese wijsheid:

Onze methode bestaat uit het ontbreken van methoden. Het is een methode zonder praktische oefeningen of technieken. Onze methode heeft uiteindelijk geen bijzondere handelingen nodig.

U weet en kent nu de weg, de methode tot zielenwedergeboorte. Ons voorstel is nu, dat u allen, zonder uitzondering, die weg zult gaan! Dat u daarvan de consequenties zult trekken, en elkaar, internationaal, overeenkomstig de geest en praktijk van onze arbeid, geheel en al zult steunen. Wij stellen u voor dat u zich tot het uiterste zult inspannen dat pad van zelfverwerkelijking binnen de daartoe bestemde tijd te voltooien, tot een goed einde te brengen. De School geeft u hierbij de belofte dat zij u bij dat proces in alle opzichten helpen wil en helpen zal. Want daartoe is zij in het leven geroepen. Tot wie moet die School, die het pad van bevrijding verkondigt en onderwijst, zich anders wenden dan tot jonge mensen? En tot allen die zich nog jong weten? Jong in veerkracht, jong in volharding, jong in innerlijke bouwersmogelijkheden en doorzettingsvermogen!

En toch gaat het erom op planmatige wijze praktische kennis op te doen en inzicht te verkrijgen in de gebeurtenissen. In zoverre kan het een doordachte wijze van handelen genoemd worden, een methode. De methoden die de mensen bezighouden om hun ik te versterken, forceren lichaam en geest en dwingen het beschouwende intellect om ononderbroken te speculeren. De echte uitvoering vereist geen bijzondere daad. Het gaat om een instelling, een fundamentele levenshouding, vreugdevol en stralend, die alles om ons heen verlicht en een nieuwe dimensie toont.

Ons bestaan wordt dan een leven vol vernieuwende ervaringen, vol ontdekkingen, vol lichtaanrakingen door de Gnosis. Staande in dit licht straalt alles wat wij doen en aanraken, als licht van een nieuw wereldmoment. Het leerlingschap is absoluut geen smartengang. Het leerlingschap is – ook in zijn moeilijkste momenten – een pad van vreugde, vriendschap en vervulling.

ROEPING EN MAGIE DER KUNST



In de jaren vlak na de oorlog was J. van Rijckenborgh hoofdredacteur van Nieuw Religieuze Oriëntering, het toenmalige tijdschrift van de Geesteschool. In die jaren werd al duidelijk dat veel van de uitgangspunten, waarden en normen van vóór de oorlog geen opgeld meer kon

doen. Jongeren stonden vooraan om een nieuwe aanpak door te voeren, maar een theoretische en praktische onderbouwing van hun activiteit, zeker op gebied van de kunst, ontbrak. In een toespraak tot hen ging hij in op de plaats van kunst, wetenschap en religie in de samenleving.

“Met betrekking tot de kunst richten wij ons”, zo schrijft J. van Rijckenborgh, “esoterisch, wetenschappelijk en religieus naar normen die men in de samenleving vergeten is. Kunst vertegenwoordigt het realiteitsaspect, het beeldende aspect in het leven. Kunst staat nooit op zichzelf. Wij zien de kunst als schakel in een keten van drie. Godsdienst, wetenschap en kunst zijn één. Wetenschap is de idee: *idealiteit*. Godsdienst is de kracht die zich verbindt met de idee en wordt: *vitaliteit*. De kunst, verwerkelijkt in het leven, wordt: *realiteit*.

Iedere mens beschikt over een zekere idee, een zekere kracht. Iedere mens is in zeker opzicht aan te duiden als een kunstenaar. Wat er aan idee en kracht abstract in hem leeft, brengt zijn kunst naar buiten. Door de kunst wordt het abstracte concreet. Het afgescheiden bestaan van de huidige mens maakt dat geen twee mensen in hun kunstwaardering gelijk zijn. Wanneer dit wel eens zo is, vloeit dat voort uit cultuur: dialectische of geestelijke cultuur.

DE CULTUURGANG: OPVOEDING OF AFRICHTING?

In de cultuurgang wordt een mens volkomen gelijkgeschakeld naar een idee; de idee gaat over van vader op zoon en vaak van geslacht op geslacht. De jonge mens, beïnvloed door de idee, voert deze uit; hij ziet de dingen zoals hij is opgevoed of ‘afgericht’. Zo’n idee, voortgekomen uit intellectuele training, bestuurt het denken en willen van de mens. Wij zien vaak hoe het gros van de mensen volkomen gelijk handelt. De mens neemt zintuiglijk waar, bepaald door de eigen bloedsstaat; de opvoeding spreekt een woordje mee; alle voorvaderen spreken een woordje mee. Primitieve prikkels besturen en beroeren hem; zijn aard, zijn zinnen, zijn geest en zijn leven bepalen hoe *de soort mens die*

hij is zich uit. Deze vorm van cultuur mag door alle tijden heen in verschillende graden van verfijning optreden – uiteindelijk is zij toch steeds weer hetzelfde.

In iedere streek drukt de cultuur zich anders uit. Iedere mens heeft zo zijn hobby’s. Wij weten dit alles, we doen eraan mee, dus zijn we er ook debet aan. In veel opzichten kunnen wij niet anders, het is de dwang van het bloed; wij zijn in dit levensveld geboren en we betalen de tol. Maar naar onze mening is deze vorm van cultuur met zijn kunst een volkomen waan, in die zin dat dergelijke kunst in geen enkel opzicht gelukkig maakt. Hoe schoon de kunst ook is, zij is nooit en nimmer verlossend. Ook al zitten we in ons huis, helemaal in overeenstemming met onze geestelijke cultuur, toch worden we ons op zeker moment bewust dat we gevangen zitten en krijgen we het gevoel dat we eruit willen, al hebben we de mooiste dingen om ons heen.

HET IJKPUNT: THEORIE OF PRAKTIJK

Op een gegeven moment verzucht je: “Was ik er maar uit!” Je bent je bewust, dat je in een gevangenis zit, het is dan alsof je wordt opgejaagd door de kracht en het weten en de kunst van het *koninkrijk der hemelen*. Vooralsnog is die kracht zuiver abstract, je kent haar nog niet bewust. Toch is het goed om te weten dat, in overeenstemming met de reeds eerder genoemde driedeling, er van haar drie stralen uitgaan: een ideale, een vitale en een realiteitsdrang. Drie stralen, die ons opjagen het hoogste te realiseren. Maar omdat ze zich in de aanvang abstract uiten, kun je er niet aan beantwoorden en ontstaat een gevoel van *ontevredenheid* met wat je hebt en bent naar de natuur. Het gevolg daarvan is: de oude dingen zeggen je niets meer, je wordt er misselijk van, je wordt revolutionair. Dit moment komt, als je ten minste een geestelijke zoeker

Bewegende blauwen (Bleus mouvants).
Frantisek Kupka, 1923-1924. Olie op doek, 110 x 108 cm, Musée de Beaux Arts, Rennes

bent. En dat moment bewijst dat je doodgelopen bent. Sommigen kennen een dergelijke situatie alleen maar in theorie. Zij moeten zich eerst nog voltooien naar de cultuur van dit levensveld; de geest van het *koninkrijk der hemelen* kan hen dan ook nog niet aanraken. Heel wat mensen voelen zich prima in hun leunstoel; voor hen is het woord van het Rozenkruis theorie en tot hen richt het Rozenkruis zich niet – kan het zich ook niet richten. Het Rozenkruis wendt zich alleen tot die mens, die zich bewust is van de herinnering. En wanneer die herinnering – *preherinnering* – je heeft gegrepen, dan voel je je op deze wereld een vreemdeling. Maar begrijp wel: ook al besef je ten volle dat in deze cultuur het geluk niet te vinden is, dit betekent nog niet dat *je haar daarom moet negeren*.

Er is inderdaad ook schoonheid en troost. Er zijn gelukkig ook nog veel mooie dingen en voor zover je ertoe in staat bent, kun je daarvan volop genieten. Maar wat betreft de kunst besef je steeds dat de roeping en de magie van de dialectische kunst altijd is: je aan deze dialectica te binden. Daarom, pas als de krachten van het verre koninkrijk je aanraken, kun je haar op de juiste wijze schatten – en afwijzen – omdat je dan doordringt tot het besef dat er iets mooiers is, dat ver boven dit dialectische leven uitgaat.

DE KRACHT VAN HET VERRE KONINKRIJK

Het moderne Rozenkruis stelt dus dat we hiermee kunnen breken wanneer de krachten van het verre koninkrijk ons aanraken, wanneer de herinnering doorbreekt. Er zijn heel wat mensen die de consequenties dan niet durven aanvaarden. Moed is dan zeker noodzakelijk. Wanneer een mens door de preherinnering gegrepen wordt, raakt hem een nieuwe idealiteit, vitaliteit en wordt hij tot een nieuwe realiteit gedreven. Hij wil

anders dan de massa gaat. Maar door schade en schande zal hij bemerken dat de nieuwe realiteit niet in de sfeer van deze wereld ligt, maar in die van het koninkrijk der hemelen. Je kunt die nieuwe realiteit niet in deze wereld brengen, dat is onmogelijk, dat breekt en verbrandt elkaar. Kijk maar naar het streven van Judas. Hij wordt altijd afgeschilderd als een misdadiger, maar dat was hij zeker niet. In werkelijkheid was Judas een buitengewoon gecultiveerd en sympathiek mens. Binnen de discipelenkring was hij de verstandigste en krachtens zijn staat-van-zijn stak hij ver boven zijn medediscipelen uit. Hij begreep volkomen wat Jezus wilde. Wanneer de andere discipelen twijfelden en zich afvroegen wat er gebeuren ging, wist Judas de zaak volledig te omvatten.

Toen Jezus zei: “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld”, maakte Judas een plan om het koninkrijk der hemelen in deze wereld te doen verwezenlijken. Toen hij echter duidelijk ondervond dat Jezus daar niets mee te maken wilde hebben, probeerde hij de weg die Jezus gaan móest, om te leggen en door middel van een crisis alles te forceren. Hij overwoog: “Wanneer ik Hem, mijn Heer gevangen laat nemen, wanneer de zwarte klauw zich naar Jezus uitstrekt, moet hij zich verzetten en zal Hij het koninkrijk van Israël voorbereiden. Dan moet Hij zich wel aan het hoofd stellen van een revolutie.” Daarom moet je je als jonge mens heel scherp realiseren als de preherinnering je roept, dat je Judas niet nadoet.

De meeste kerken zijn erop uit een aardse theocratie te vestigen. De ware leerling onderneemt in deze richting niets, hij weet dat hij door aan zijn hemelse lichaam te werken, deel krijgt aan een nieuw levensveld, een wereld, waar godsdienst, wetenschap en kunst één zijn. Het is dan bijvoorbeeld niet zo, dat de schoonheid naar voren komt door een

schilderij; dat iets moois het oog treft en je dat wilt vastleggen. Nee. Alles is schoonheid en verhevenheid in het koninkrijk der hemelen, alles vloeit geheel in elkaar over. Maar hiermee zijn we er nog niet.

De geschiedenis is vol van mensen die dachten, dat je er met dit besef was. Zij trokken zich terug in kloosters en dergelijke, en leefden zich zo in die toekomstige wereld in. Maar dit is in feite onjuist: het grote bevrijdings- en verlossingsproces is iets gemeenschappelijks. Zolang er nog één mens niet is bevrijd, blijft het koninkrijk der hemelen een onwerkelijkheid voor ons. Je moet loskomen van de idee: hoe word *ik* verlost, *ik* ingewijd, *ik* bevrijd; er wordt geen *ik* bevrijd. Als er een ontwikkeling op het Pad kan plaatsvinden, komt dat door het gemeenschappelijke streven. Alles hier in West-Europa is individualistisch georiënteerd, maar iedere microkosmos behoort tot een veelheid.

Een bol, een aardbol, is een samengesteld organisme. Het gehele levensveld is een samengesteld organisme. Probeer je eens in te leven in de idee dat veel wezens tezamen één wezen vormen. De aarde, als deel van onze planeet, wordt gevormd door veel toestanden van leven. Wanneer één aanzicht hiervan 't bijtje erbij neerlegt, verstoort dit het hele levensveld. Alles moet samenwerken om in de veelheid en door de veelheid de éénheid te bewijzen. Maak alles ondergeschikt aan de gemeenschap, laat je *ik* volledig ondergaan in deze gemeenschap, laat het volledig onbewust zijn. Zolang je *ik* nog in het gedrang komt, is het nog niet in orde.

Als jong wezen ben je een *ik*. En met dat *ik*-bewustzijn wil je een weg banen. Nu moet je op een gegeven moment met mensen gaan samenwerken en met elkaar een groot werk doen. Dan komt het aller-eerst je *ik* in de knel. Als je er nu op toelgt, je werk te zien in het gemeenschappelijke en je stelt je in op het gemeenschap-

pelijke streven, zul je veel kunnen bereiken op de geestelijke terreinen van je leven.

Zolang er nog mensen zijn die de weg van het hogere leven nog niet gevonden hebben, zolang zij nog niet thuisgebracht zijn, zal de broederschap van het verre koninkrijk ons bijstaan.

De menselijke levensgolf bestaat uit een vastgesteld aantal microkosmoi, vanaf de eerste dag van onze openbaring. Een deel daarvan bevindt zich hier, een ander deel in het land aan gene zijde, verder een deel in wat de bijbel noemt: 'de buitenste duisternis' en een gedeelte in het koninkrijk der hemelen. Het geheel is echter een vastgesteld aantal, niet één radertje kan gemist worden. Daarom zal de broederschap des levens altijd samenwerken met ieder die ertoe geadeld is, om iedereen terug te brengen. Om deze reden werkt de eeuwigheid in de wereld van de tijd, door middel van drie stralen: wetenschap, godsdienst en kunst. De wetenschap, de idee, wordt voortdurend in de mensheid ingestraald; de godsdienst, de vitaliteit, wordt ook verbonden met de massa en de realiteit moet op een of andere manier ook gestalte krijgen. De universele *leer*, de universele *kracht* en de universele *vrijmetselarij* zijn bevrijdend en proberen de mens een deel van het grote licht te tonen.

DE BROEDERSCHAP DES LEVENS

Sommige mensen worden bij hun geboorte, in hun jeugd, of wanneer dan ook, gegrepen door het verre koninkrijk en staan vanaf die dag op het pad van zelfopoffering. Zulke mensen reageren, ieder naar zijn eigen aard, op deze drie stralen. Deze drie stralen zijn ook aan te duiden als: het koningschap, het priesterschap en de koninklijke kunst van bouw.

Ook iedere leerling van de Geesteschool heeft iets van deze drie stralen in

zich, ieder weer iets anders, geheel naar de aard van de betrokken persoon. Voor allen geldt: zij willen iets voor de medemens doen! Een mens is soms wijsgerig, een ander priesterlijk, weer een ander kunstzinnig. Nemen wij nu iemand in wie kunstzinnigheid primair staat; en ook wil hij een medemens helpen.

Zijn *kunst* komt dan niet uit de dialectica voort. Wel maakt hij van de middelen ervan gebruik, want anders zou de mens hem helemaal niet begrijpen. De werker die zo iets van het lichtrijk toont, hetzij in vorm, kleur of klank, doet dat dus om de mens, die hij helpen wil, te bereiken. Hij brengt iets van de godsorde in de wereld, hetzij als een oordeel, hetzij als een schoonheidsflits, vertroosting of verlossing. Soms zijn in een kunstwerk deze vier aspecten met elkaar verenigd. Degene, die zich gedrongen voelt iets te brengen van het verre koninkrijk, brengt zijn werk niet om de schoonheid, zo iemand voelt zich als natuurmens altijd ontoereikend. Hij staat altijd enigszins tussen kunst en boodschap in, zodoende is zijn werk altijd half. Zo kunnen bijvoorbeeld in de literatuur al die vier aspecten tegelijk aanwezig zijn... Gegrepen door die innerlijke drang van het lichtrijk schrijft iemand een boek en daarmee stelt hij een oordeel. Hij tast de mensheid aan; dat aantasten kan zijn een schoonheidsflits, een vertroosting of een prikkel tot verlossing. Daarom zul je in dergelijke literatuur ook altijd een vierde aspect terugvinden: het verlossingsaspect.

OVERBRUGGINGSKUNST – OF: LIEG NIET

Alles, maar dan ook alles, moet hierin nog gedaan worden. De schilder, de beeld-

houwer, zij kunnen ook uitermate sterk zijn in één van deze vier aspecten. De musicus, waarmee ik dan de componist bedoel, kan ook zeer naar voren komen in deze vier aspecten. In feite is er ontzettend veel werk dat ligt te wachten. Overbruggingskunst zou het moeten zijn. Zodra de straling van het lichtrijk in je leven valt, kom je tot reactie en zodra je die realiteitsdrang in je voelt, kun je op datzelfde moment je taak weten en volbrengen. Je kunt je er niet van afmaken: je moet datgene doen wat je innerlijke stem je zegt. Daarin toon je dan de grootst mogelijke moed en dan zul je slagen.

Je kunt met zeer eenvoudige middelen beginnen. De dingen die de wereld bewegen hebben, zijn altijd heel eenvoudig begonnen. De kans die je nu hebt, krijg je in het leven niet weer. Grijp die kans aan, je kunt alle kanten uit. Ook maatschappelijk zul je je ontwikkeling kunnen volgen, als je maar de weg gaat die je innerlijke stem je wijst!

Wanneer je de mensheid iets brengen wilt, moet je samengaan, samenwerken. Alle vorming zal in de toekomst alleen maar mogelijk zijn in groepseenheid. Met elkaar kun je een brug slaan tussen de mens als massa en het lichtrijk. Wanneer je dient als brug tussen de twee levenssferen, de dialectica en de statica, kan dit veel tegenstand oproepen.

Maak je vrij van iedere autoriteit – onderga de kunst naar wat zij je persoonlijk te zeggen heeft. Stel dat je geplaatst wordt voor de *Nachtwacht* en de heersende mening gebiedt je die *Nachtwacht* mooi te vinden. Al vind je die zelf niet zo mooi, laat je niet tot een leugen verleiden en buk niet voor de autoriteit. Ontwijk een antwoord, als je moet liegen, of kom

eerlijk voor je mening uit. Kom hierin vooral tot eerlijkheid tegenover jezelf. Lieg niet iets mooi, wat je niet mooi vindt. Kom tot een vrij oordeel en maak je vrij van autoriteit. Als je van binnenuit niet geadeld bent om die overbruggingskunst te herkennen kan een autoriteit je dat ook niet duidelijk maken.

DE MAGIE VAN DE NIEUWE KUNST

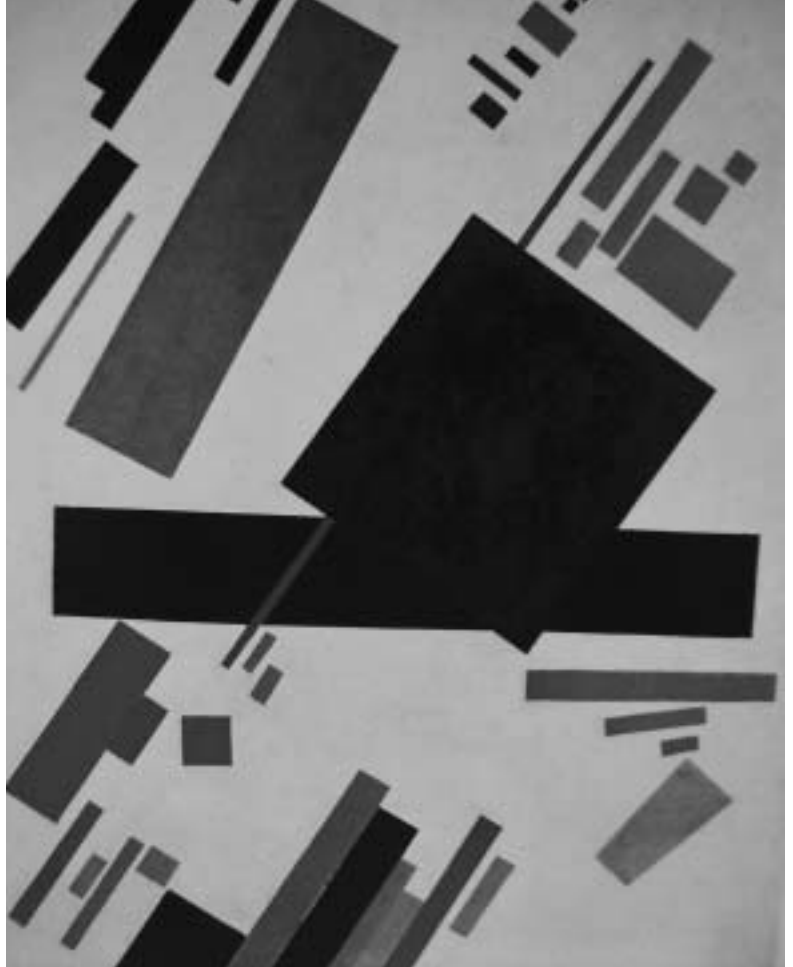
Juist die overbruggingskunst zullen we op een gegeven moment kunnen herkennen.

Dan zal zich tenslotte de magie van de kunst onthullen. Naar mijn mening is het zo, dat deze magie zich alleen openbaren kan, wanneer zij de top van een driehoek vormt, op basis van idealiteit en vitaliteit, universeel weten en universele kracht. Wanneer die binding op basis van de preherinnering er is, kan aan de top van de driehoek de magie zich openbaren. Dan is er een innerlijk weten, een drang die op alle mogelijke wijzen naar buiten straalt.

In bevrijdende zin kan magie niet aangeleerd worden; zodra je dit doet is het resultaat zwarte magie. Een magische uiting kan niet worden aangeleerd; dat moet in je geboren worden; je moet daartoe geadeld worden.

Wanneer een kunstenaar die punten van die driehoek niet heeft, kan hij niet komen tot overbruggingskunst. Een groepene is aldus tevens een magiër. Van zijn werk gaat dan een grote kracht uit.

Er zijn kunstwerken, waarvan je zegt: "Wat is dat eenvoudig en toch gaat er zo'n enorme kracht van uit". De kunstenaar was een magiër.



Zodra een werkelijk musicus voor een piano gaat zitten, zodra een werkelijk auteur de pen ter hand neemt, dan komt die magische kracht naar buiten. Je kunt dikwijls niet zeggen waar het in zit, maar het hele werk straalt die kracht uit. Die magische kracht pakt de mens soms ook veel meer dan de vorm, klank of kleur, en al diegenen, die het kunstwerk begrijpen, hebben daarover geen verschil van mening. Zij herkennen dan de overbruggingskunst als geestelijke cultuur. Zij zullen tegen elkaar zeggen: zie je dat? Heb je dat gehoord? Heb je dat bemerkt en dat, zie je hoe overal lichten flitsen? Dat zijn de mogelijkheden die besloten liggen in de overbruggingskunst van de toekomst. Neem dat werk ter hand; de wereld wacht op jullie actie en besluit ter zake. Dan gaan er in de toekomst grote dingen gebeuren.

Suprematist
Painting. Kasimir
Malevich, 1916.
Olie op doek,
88x70 cm.
Stedelijk Museum,
Amsterdam

ZIJN WIJ VRIJ?

Iedere mens is afhankelijk van de stralingen en elektromagnetische krachten die onze persoonlijkheid, onze samenleving, onze wereld en zelfs de gehele kosmos vormen. We kunnen wel beweren dat we vrij zijn, we kunnen opvattingen over vrijheid met elkaar delen, maar in werkelijkheid zijn we dat niet – en dat staat wetenschappelijk vast.

We bevinden ons, niet alleen als persoonlijkheid maar ook als microkosmos, in een enorme gevangenis. Velen versieren die gevangenis met cultuur, idealen en toekomstperspectieven, humanisme, godsdienst en allerlei soorten magie. De krachten van deze wereld controleren ons en binden ons aan dit bestaan door de stralingen van de planeten, en door de kracht en invloed van het aurisch wezen (dat door sommigen het hogere zelf genoemd wordt). Toch bestaat er bij veel mensen een streven, een diep verlangen, dat ook vrijwel alle leden van de groep jonge leerlingen kenmerkt, en daarom komen zij bijeen, zoals nu in de Catharose de Petri-tempel.

De grootmeesters, twee werkers en dienaren van de broederschap van het licht, getuigden van dit licht en realiseerden, in samenwerking met een grote groep pioniers, een levend lichaam. Dit kan vergeleken worden met een vrijplaats,

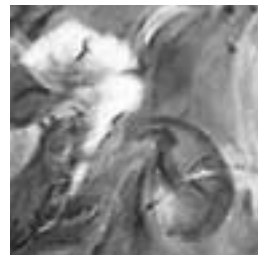
een lichtvacuüm, waardoor iedere microkosmos die zich door ons als persoonlijkheden uitdrukt, een pad van bevrijding kan gaan. Dit pad van zielenwedergeboorte is mogelijk, en ieder van ons, individueel en als groep van leerlingen, heeft de gelegenheid vooruitgang te boeken en te antwoorden op de roep der eeuwigheid.

HOE ZIT HET MET DE EEUWIGHEID?

Eeuwigheid wordt niet buiten onszelf gevonden, maar in ons. Alles wat we besproken hebben, is niet verbonden met een bepaalde filosofie of een bepaalde dogmatische benadering van de wereld. Deze waarheden, gevangen in woorden, zijn als draden en stromen van gouden licht, die binnendringen in de duisternis van deze wereld. En het zijn deze lichtkrachten die ons, als groep, in staat stellen onze diepste verlangens met elkaar te delen. Zij bieden een werkelijkheid aan. Wij noemen deze werkelijkheid *de levende ziel, het levende lichaam, het astrale opstandingsveld*.

Het is de essentie die zich in ons hart bevindt, met als centraal punt het geestvonkatoom. Dat geestvonkatoom is ver-





bonden met het levende lichaam. Het is verbonden met het opstandingsveld. De impulsen van dit energieveld trachten ons op geheel nieuwe wijze te openen voor deze werkelijkheid. Ieder van ons bevindt zich op het pad van het Rozenkruis. We zijn leerling geworden van de Geesteschool, nog maar net of verscheidene jaren geleden. Vanmiddag en morgen zullen we niet meer in conferentieverband bijeenzijn. En dan komt het aan op wat we met ons leven doen. We moeten zeggen dat dit geheel en al van onszelf afhangt. Want de toekomst ligt in onze han-

den. Zoals we hebben besproken, draagt ieder van ons het toekomstig lot van de microkosmos in zich en daardoor zijn wij verbonden met de macrokosmos. Wij dragen de kennis, de preherinnering en de vreugde, die we op *dit* moment kunnen ervaren, altijd met ons mee. We dragen het in ons dagelijks leven mee, ook wanneer we medestudenten, collega's op ons werk, onze familie en vrienden ontmoeten. We zijn aan de ene kant persoonlijkheden, maar aan de andere kant mensen die de eeuwigheid innerlijk meedragen en die beginnen dat licht en die eeuwig-

Jongeren denken
na in San
Pellegrino, Italië

Stel je voor, duizend jongeren besluiten tot dat nieuwe normbesef, dat nieuwe normbesef voor het allerbelangrijkste in het leven. Zij besluiten voor deze dingen te staan en te zijn, met heel hun wezenheid. Zij aanvaarden hun maatschappelijke taak, hun maatschappelijke functies, en zij hebben diep medelijden met allen die nu hun ware aard en bestemming vergeten zijn [...]

Zij dragen door hun aanwezigheid de arbeid van de Geestesschool, zodat de zoekende mensen zien en ervaren, hoe levend, spankelend en vitaal onze jongerengroepen zijn. Die ontdekking werkt altijd inspirerend, wekt, speciaal in onze tijd, tot nadenken. [...] Bij hen geldt: alles in de wereld en in het leven komt pas op de tweede plaats: na de zielenbouw! [...]

Als u zo handelen gaat, als u zich daarnaar voegt, zullen allen waar u in het leven mee te maken krijgt er de allergrootste winst van plukken. Wij staan te midden van de bewogenheid der tijden in dienstbereidheid tezamen, levend in en uit het nieuwe normbesef.

Wij zullen de ene weg van uitkomst door levensstaat en levensdaad bewijzen.

heid te ontdekken. Laten we eens een aantal vergelijkingen maken. Als wij van een bepaald muziekstuk houden, of we hebben een boek dat ons dierbaar is, zullen we ervoor zorgen en het op een veilige plaats bewaren. Als we in huis of in de tuin een plant hebben zullen we ervoor zorgen dat deze regelmatig water krijgt. We hebben een vriend, we willen alles doen om deze vriendschap in stand te houden. Hoe zit dat dan met de eeuwigheid? Wij dragen die eeuwigheid mee in

ons hart. Deze is als een zaad dat kan ontkiemen en uitgroeien tot de *boom des levens*. Het is de beste en meest dierbare vriend die we hebben. Het is niet ons zelf, maar de *andere in ons*. Die andere moet beschermd, gevoed en gerespecteerd worden. Hij moet ondersteund worden in deze wereld, in een wereld van lijden, van het ik, van het voortdurende conflict tussen het ene ik en het andere. Wanneer we grijpen naar ons favoriete boek, wanneer we die melodie weer willen horen, wanneer we kijken naar de plant die groeit en zich ontwikkelt, besteden we er aandacht aan en zorgen ervoor. We geven de plant het water dat hij nodig heeft om te leven en te groeien. Zo is het ook met betrekking tot de eeuwigheid die we in ons innerlijk, in ons hart meedragen. Die heeft voeding nodig, voedsel en water. Die heeft het levende water nodig, de zuivere ethers waardoor de nieuwe ziel eens geboren kan worden. Waar worden die gevonden?

HET BOUWEN VAN EEN INNERLIJKE TEMPEL

De Catharose de Petri-tempel is één van de zeven hoofdtempels van het moderne Rozenkruis. Wij die hier bijeen zijn, kennen als taak een andere tempel te bouwen. Niet met stenen en cement. Het is een *innerlijke tempel* die in ons moet worden opgericht. Dit bouwwerk, deze nieuwe tempel, is niet voor onszelf bedoeld. Het is een tempel voor het licht, zodat dit een waardig en toebereid brandpunt aantreft om in te stralen. Wij spraken over de preherinnering, het heimwee naar de eeuwigheid, dat ons voortstuwt tot het Rozenkruis. De eeuwigheid kan niet buiten onszelf worden gevonden. Er is geen eldorado waar we heen kunnen reizen om er de rest van ons leven te slijten, zonne-

badend op het strand en genietend van de golven, terwijl we zeggen: 'Hier zijn we in het paradijs.' Dat zullen we nooit buiten ons vinden. Toch bestaat het paradijs. De weg ernaartoe loopt door ons hart. Ons hoofd kan dat begrijpen en aanvaarden. Het is daarom niet zo moeilijk dat ontkiemende nieuwe wezen naar het licht te leiden, naar de bron van het voedsel dat het nodig heeft – naar de tempel.

Tot nu toe hebben we gesproken over onszelf als individuele zoeker, als mens die contact heeft met de Geestesschool van het Gouden Rozenkruis. Maar er zijn tegenwoordig werkelijk honderden, ja duizenden mensen, die naar hetzelfde streven. De Geestesschool scheidt de voorwaarden voor stilte, rust en vrede. Gedurende een weekend laten we onze dagelijkse beslommingen voor wat ze zijn en concentreren ons op de essentie: de eeuwigheid in onszelf. Daardoor maken we plaats voor de ander in ons – de ware vriend voor het leven. We doen dit binnen een groep die door zijn taak en doel één is. Velen zijn ons op deze weg voorgegaan. Er zijn honderden broeders en zusters die als nieuwe zielen de wereld van ruimte en tijd achter zich hebben gelaten. Deze zielengemeenschap vormt, bevrijd uit de stof, een kanaal waardoor het levende water kan instromen in het levende lichaam van de jonge Gnosis. Het levende water is voor alle mensen in deze tempel beschikbaar gedurende de diensten en conferenties in de landen en steden waar we wonen.

We weten waarom we hier bijeen zijn geweest: we maken deel uit van een groep strevende leerlingen van de School van het Gouden Rozenkruis. Er zijn geen autoriteiten, geen meesters om tegenop te kijken of te vereren. Er is alleen een groep die is opgenomen in een proces van geestelijke transmutatie, die het levende water ont-

vangt en het de eeuwigheid in ons laat voeden. We zijn bevoorrecht dat we deze ontwikkeling met elkaar mogen delen. Stel je een spiraal voor die naar boven beweegt en bestaat uit miljoenen wezens die naar het licht streven. Naarmate deze spiraal naar boven beweegt, ontvangen die wezens de lichtstralen steeds overvloediger. Ieder van ons leeft, ademt en bevindt zich ergens op deze grote spiraal. We zijn verbonden met een centrum, met een groep, met vrienden, met broeders en zusters. Dit schenkt grote vreugde en deze innerlijke vreugde kan uitvloeien in ons dagelijkse leven, zelfs als we verdrietig zijn. Een goede vriend heeft ons verlaten, we hebben spanningen in ons werk, we moeten de planning halen in onze studie, veel boeken en syllabi doorwerken en opdrachten uitvoeren; toch zijn we verbonden met dit proces dat bestaat uit: onze reactie op de roep tot wedergeboorte van de ziel.

TRANSFIGURATIE

Transfiguratie. Wij hebben erover gehoord, we staan er middenin. We zullen er meer over te weten komen naarmate we het pad gaan in de School. We zijn aangeraakt door de eerste straal van de Gnosis, een straal die elk van ons roept, en ons optrekt. Deze ontwikkelingsgang vereist ernst en aandacht. Daarom gaan we dit pad niet met gebogen hoofd, overmand door verdriet, zelfmedelijden en misplaatste schuldgevoelens. Alle noodzakelijke aanwijzingen over hoe wij moeten werken en vooruitgang kunnen boeken verstrekt de School. De vooruitgang in jou en mij, in de groep betekent niet dat we op zoek zijn naar uiterlijke vrijheden. Er bestaat een innerlijke vrijheid, die in het hart ligt. Het hart zal eenmaal een levende ziel

voortbrengen. Wij zijn door ons ikbewustzijn natuurzielen. We zijn wat we zijn. We hebben die tweevoudigheid in ons, dat dubbele wezen: aan de ene kant het zelf en de persoonlijkheid, maar aan de andere kant de drager van het leven. Wanneer we samen voortgaan, worden we ons hiervan meer en meer bewust en voelen we de drang en warmte ervan. De ontluikende nieuwe ziel gaat ook eisen aan ons stellen. De universele wijsheid heeft altijd benadrukt: *'Zoekt het koninkrijk Gods.'* *'Klopt en de deur der eeuwigheid zal u geopend worden.'* *'Het koninkrijk Gods is nader dan handen en voeten – het is in u!'* In het middelpunt van ons stelsel, in het centrum van de microkosmos die

ons omringt, kan de goddelijke vonk weer ontstoken worden en verbonden worden met de eeuwigheid. Wij zijn dragers van het oorspronkelijke koninkrijk! Hoe meer we dit besef een plaats in ons hart geven, hoe meer we begrijpen wat we in ons leven moeten doen, wat de taak van ieder is en, nog belangrijker, wat de taak van de groep is. Dan gaan we voorwaarts met een heldere visie, in absolute eenheid en broederschap. Het motto van het toekomstige werk van de School kan worden samengevat met het ene woord: *broederschap*. Het is onze taak een groep, een gemeenschap te vormen van vrouwen en mannen die vrij zijn van alle begrenzings- en belemmeringen die het gevolg zijn van bloeds-

staat, nationale en taalgrenzen en beperkte inzichten. Dan zal de taal der eeuwigheid, de taal van de ziel gesproken kunnen worden.

DE POORTEN VAN SATURNUS

In dit jaar 2004 vieren we de 80^e verjaardag van de stichting van de Geesteschool. We gaan een nieuwe ontwikkeling binnen. We gaan de poorten van Saturnus door. Mysterieplaneten, zo wordt ons door de School uitgelegd, krijgen een toenevende invloed op ieder van ons. We bezitten een innerlijke schat. We weten dat we ons in een geweldige ontwikkeling bevinden. Laten we openheid naar elkaar bestrachten, naar elkaar luisteren. We bevin-

den ons in een magnetisch veld van bijzondere aard, waardoor we verbonden zijn met een stroom van licht, een stroom van liefde. Liefde is een kracht die uit het zesde kosmische gebied komt, liefde wekt, liefde ontmaskert. Zij doordringt de School en ontmoet de stroom van streven, het streven naar de nieuwe eenheid in de ziel. Liefde is een radiatie.

Liefde maakt één en vormt een oogst van nieuwe zielen. De universele broederschap van de mensen werkt nu en zal doorgaan met werken tot de laatste ziel is bevrijd. *‘Zoekt en u zult vinden; klopt en u zal worden opengedaan. Want het koninkrijk Gods is nader dan handen en voeten.’* Het koninkrijk Gods is in ieder van ons.

